Her Yer Çocuk Yaz Okulları başlıyor!

Alternatif eğitimin, eğlenceli bilimin, yaratıcılık, hayal gücü ve dayanışmanın merkezi Her Yer Çocuk Yaz Okulları başlıyor.

toplumsal özgürlük

facebook.com/ToplumsalOzgurlukPartiGirisimi twitter.com/toplmsalozgrlk

2 TL / Mayıs-Haziran 2017

Başkanlık yolunda

Meral ÇINAR

Referandumun sözde zaferi uzun sürmedi, süremez. Çünkü Erdoğan'ın referandum sonrası balkon konuşması sırasında gözlerindeki korkunun, konuşmasındaki tedirginliğin ve endişenin dayandığı bir gerçek var.
Bu korku esas itibariyle, referandum sonuçlarının hırsızlıkla ve baskıyla alınmış sahte bir zafere dayanmasının yanında; bundan sonrasında Erdoğan'ı bekleyen ve (...) *Devamı 2. sayfada*

Fetret devri

Erkan GÖKBER

Başkanlık rejiminde, yeni statüko nasıl kurulacak?
16 Nisan'da binbir çeşit hileyle dayattığı Başkanlık rejimi, Türkiye egemenlerinin yönetememe krizini çözmeye yetmeyecek.
Uzun erimli bir yeniden yapılanma süreci içinde bulunan Türkiye devleti, rejim krizini öteleyebilmek için, teknokratlar, kurullar, kayyumlar vb. birçok deney yaşadı.
Bu süreçler boyunca, yapısal zaaflarını perdeleyebilmek ve halkçı demokratik tepkilerin filizlenip kökleşmesini engelleyebilmek için, devlet zorunu hep üst düzeyde tuttu. 15 Temmuz öncesi cumhuriyetin bekçisi Orduyken şimdi Polis yeni rejimin koruyucusu ilan ediliyor.
Erdoğan şahında fiilen yürüyen Başkanlık Rejimi Yeni Anayasa ile birlikte (...) *Devamı 5. sayfada*

Şimdi Halk Meclisleri zamanı

Atılacak cesur adımlar demokratik bir cumhuriyetin kapılarını aralayabilir. Hayır cephesi sandıkta bir araya gelmenin ötesinde bir potansiyel barındırıyor.

16 Nisan referandumu yeni bir eşiği işaret ediyor.
Oluşmakta olan yeni rejim egemenler arası bir uzlaşma ortamı yaratıyor. AKP'sinden CHP'sine, TÜSİAD'ından ordusuna, ABD'sinden AB'sine kadar tüm güçler şimdi yeni rejimde iktidardan pay kapma telaşında.

Meşruiyet krizi

Ancak, gözümüzün içine baka baka yapılan seçim hilesi hem iktidarda, hem rejimde, hem muhalefette çatlamalara yol açtı.

Deyim yerindeyse yukarıdaki iktidar ve muhalefet partileri ile aşağıdaki halk kitleleri arasında büyük bir yarık oluştu.
Yukarıda olup biten iktidar kavgası halk güçlerini etkisi altına almakta zorlanıyor. Başkanlığı ve anayasal güvenceyi kazanan AKP-MHP bloğu kendi tabanlarını idare etmekte zorlanıyor.
YSK darbesini büyük bir hevesle sindiren CHP de YSK darbesinin kolaylaşmasında başat bir rol oynadı.

Hayır cephesi ve ezilenler

Onlar, hem kendi aralarında hem kendi içlerinde didişedursunlar biz ezilenler cephesine odaklanalım.
Ne referandum sonuçları meşru, ne iktidar partisi, ne de muhalefet.
Egemen güçler cephesinde kriz var. Ortada büyük bir boşluk var. Şimdi sorun bu boşluğu kimin dolduracağı. Sistem içi bir restorasyon mu yoksa özgürlük ufkunu git gide genişletecek demokratik bir odak mı?

Cesur adımlar

Atılacak cesur adımlar demokratik bir cumhuriyetin kapılarını aralayabilir. Hayır cephesi sandıkta bir araya gelmenin ötesinde bir potansiyel barındırıyor.
Şimdi demokratik cumhuriyetin yapı taşlarını inşa etme zamanı.
Devrimci demokrat halk güçlerinin kendi inisiyatifiyle inşa edeceği halk meclisleri kendi meşruiyet alanlarını genişletebilecek bir ortama sahip.

Sağ ittifak yaralı

Referandumdan "evet" sonucu geçti geçmesine, **2** ama tablo Türk sağ siyasetinde büyük bir krizin önünü açtı.

16 Nisan dönemeci

Sermaye yeni bir resterasyon zeminini yokluyor. Erdoğan'ı, **3** Başkanlık projesinde parantezin içerisine içerebilirler.

Kadınların Hayır'ı

Kadınların "Hayır'ı"; Gezi'den geliyor. "Küfürle değil inatla **13** diren" diyen kadınlardan meydanlardan geliyor.

Kürtlerle savaş

Fatma KARADENİZ

Türkiye, birçok kriz ekseninin iç içe geçtiği ve her krizin yeni bir kriz dinamiği ortaya çıkardığı siyasal atmosferin içinde bulunuyor. Ayakta kalmak adına iktidarın gerilimi durmaksızın yükselttiği ve referanduma gidişte sırtını dayadığı temel politika olan Kürtlerle savaşta istediği sonucu alamadı. Fakat buna rağmen devlet güçleri, Ortadoğu ve Türkiye'de Kürtlerle "topyekün savaş" politikasını sürdürmeye devam ediyor.

Devamı 6. sayfada

Referandumdan sonra

Sürüp giden kaotik süreçte henüz bir kırılma yaşanmıyor. Yani, içe-kaosa doğru bir çöküş ya da tersin-

Oğuzhan KAYSERİLİOĞLU

AKP, her aşamada becerdiğini referandum eşiğini aşarken de yaptı. Evet, o engeli de aştılar, ama her zamanki gibi, yeni bir kriz dinamiği oluşturarak ve etraflarını saran direnç alanını güçlendirerek.

Erdoğan, evet, hedefine doğru bir adım daha attı, bir biçimde atı alıp Üsküdar'ı geçti; ama bu adımı atabilmek için o kadar çok ve yaygın hile yaptı ki, zaten Gezi ayaklanmasından beri içine düştüğü "meşruiyet zayıflaması" bir krize dönüştü.
Her başı sıkıştığında olduğu gibi 16 Nisan sonrasında da şayet CHP Erdoğan'a yardım etmeseydi, söz konusu meşruiyet krizinin açtığı yol üzerinden, şimdi yaşadığımızdan başka bir siyasal ortamın içinde olabilirdik.
Ancak, yine de, artık bir krize dönüşmüş olan meşruiyet sorunu, AKP'nin sırtındaki yüklerin ağırlığını arttırırken, muhalif halkçı güçlere yeni özgürlük alanları açıyor ve kendilerine yeni meşruiyet kanalları yaratma fırsatları sunuyor.
Öte yandan, referandumun, öncesindeki toplumsal ve siyasal dinamikleri kendi yollarında sürüp gitme yönünde ivmelendirdiğini söyleyebiliriz.
Erdoğan bir biçimde yol alıyor, (...) *Devamı 5. sayfada*

POLİTİKA

Başkanlık koltuğu alev alev yanıyor

Başkanlık yolunda "dertler derya"

Referandum sonrası kazanılan o talihsiz zaferin yarattığı ilk sonuç, yıllardır devam eden AKP içi hegemonya savaşının pespaye bir şekilde ortalığa saçılması oldu.

Meral ÇINAR

1. sayfadan devam
kendisinin de farkında olduğu "kaygıların-belirsizliklerin" yarattığı bir korkuydu.
Başkanlığın hangi koşullarda hayata geçeceği bu kaygıların en kritiğidir.
Erdoğan önünü bile göremediği bu sisin içerisinde başkanlık edebileceği bir Türkiye bulabilecek mi?
AKP içi hegemonya kavgasında; Erdoğan bugüne kadar etrafından uzaklaştırdığı yol arkadaşlarıyla bir denge kurup, yola AKP tabanını yeniden konsolide ederek devam edebilecek mi?

Reis sevicilerin kavgası

Referandum sonrası kazanılan o talihsiz zaferin yarattığı ilk sonuç, yıllardır devam eden AKP içi hegemonya savaşının pespaye bir şekilde ortalığa saçılması oldu.
Gül, Arınç, Davutoğlu gibi isimlerin kalemşörlüğünü yapan Hakan Albayrak, Yusuf Kaplan gibi İslam dünyasının "entelijansiyası" ile Erdoğan'ın yeni yetmeleri (Pelikancılar*) Cem Küçük, Yiğit Bulut gibi isimler karşılıklı kirli çamaşırları serme yarışına girdi.
Bunlar birbirlerini İsrail ajanlığı ve FETÖ üyesi olmakla suçlayarak bir tiyatro sergilerken; arka planda "Siyasal İslam" ideolojisinin içerisinde bulunduğu krizi görmemiz gerek.
Erdoğan'ın "Siyasal İslam" ideolojisi çizgisinden uzaklaşıyor olması bu krizin bir sebebi. Emperyalist devletlerle ve İsrail ile kurulan ilişkilerle birlikte değişen dış politikayı, anti-Siyonist "Siyasal İslam" ideolojisiyle uzlaştırma çabaları içinde olan Erdoğan; yıllardır bu ideoloji çevresinde örgütlediği tabanını yavaş yavaş kaybediyor. Referandum da yandaş medyanın üstüne basa basa tekrarladığı "AKP'nin hiç oy kaybetmediği" yalanına inanmadık değil mi?

Bir başka kriz konusu...

Başkanlık sisteminin Erdoğan'ın çıkarlarını temsil etmekten öteye gidemeyişi ve rejimi "Siyasal İslam" ideolojisi etrafında tesis etmek konusunda yetersiz oluşu ise bir başka kriz noktası…

Erdoğan yürümüyor, sürükleniyor

İşte referandum sonrası zafer naraları atanların içerisinde bulunduğu gerçek durum… Erdoğan referandum öncesi özellikle 16 Temmuz sonrası; o kadar yükseklere çıktı ve darbeyi lehine çevirmek adına o kadar büyük oyunlar oynadı ki yavaşlarsa yere çakılmaktan korkuyor.
Gerçek problemleri çözmek yerine, hala 16 Temmuzdan beri içerisinde bulunduğu hatalı stratejiyi sürdürmeye devam ediyor. Siyasal İslam'dan Milliyetçiliğe doğru çubuğu büktüğü bu süreçte yaşanan krizlerin üstünden atlayıp hedefe doğru hızla yürümek derdinde…
Kendisine yönelik her türlü eleştiriyi de FETÖ üyeliğine indirgeyerek kendi ayağına çelme takıyor.
Çünkü on binlerce ihraç, binlerce tutuklama sonrası bile bitmeyen bir FETÖ gerçekliği yaratmış durumda. En yakınına kadar sızmış bir FETÖ… İlahi güçleri olan ve AKP'yi içten içe kemiren bir FETÖ… Fettulah Hoca Efendinin gazabı AKP'nin üzerinden eksilecek gibi durmuyor.

Kriz sarmalı büyüyor

Erdoğan'ın parti başkanlığını hızlandırması; bu tartışmaların azalması, parti içerisinde yeni bir "temizliğin" başlaması ve bu krizin büyüyeceği sinyallerini veriyor. Başkanlığın içerisinde bulunduğu bu kriz sarmalı erken kararlar almayı dayattığı gibi, bir çıkmaza doğru sürüklenişin de işaretlerini içeriyor.

Sağ ittifak yaralı!

Referandumdan "evet" sonucu (hileyle) geçti geçmesine, ama ortadaki tablo Türk sağ siyasetinde büyük bir krizin önünü açtı.

Hasan DURKAL

Devletin tepesinde uzun süredir yaşanan kriz çeşitli ittifak denemelerine yol açmıştı. Erdoğan-Cemaat ittifakının yarılmasından sonra ortaya çıkan derin yarık bir türlü onarılamıyor. Erdoğan bu yarığı kapatmak için kimi girişimlerde bulundu. Referandum öncesinde MHP ile bir ittifak denemesine girdi. Hesaba göre bu ittifaktan iki taraf da kârlı çıkacaktı. Erdoğan bu ittifakla büyük oranda bozulan dengesini yeniden kurmayı ve nefes almayı umdu. Bahçeli ise bu ittifakla MHP'nin fikirsel iktidarını hayata geçirmeyi ummuş olmalı.

Sağda parçalanma

Bir yandan HDP'liler ve DBP'liler içerideyken, bir yandan Kürt şehirleri topla tankla dövülüyordu. Üstelik söylem olarak "tek devlet, tek millet, tek bayrak" bu ittifakın resmi sloganı olmuştu. Hesaplara göre "başkanlık" etrafında örgütlenen bu blok AKP ve MHP'nin kitlesel toplamlarının yanı sıra BBP ve Saadet Partisi gibi ortak gelenekten gelen partiler de bu ittifaka güç katacaktı.
Hatta CHP üzerinde "terör destekçiliği" baskısı kurulacak ve oradan da önemli bir kesim bu ittifaka dâhil edilerek yıkılmaz bir blok inşa edilecekti.

Hesaplar tutmadı

Referandumdan "evet" sonucu (hileyle) geçti geçmesine, ama ortadaki tablo Türk sağ siyasetinde büyük bir krizin önünü açtı. Referandum süresince izlenen çizgi AKP ile MHP'nin büyük bedeller ödemesine neden oldu.
16 Nisan referandumu gösteriyor ki, Kürt siyasal hareketinin önde gelen politikacılarının tutuklanması, sosyalist solun baskı altında tutulması, Suriye'de yürütülen işgal, Almanya ve Hollanda'ya "had bildirme" gibi politikalar sağcı seçmeni bu ittifaka çekmeye yetmemiş.
1 Kasım seçimlerinde iki partinin toplamda yüzde 62 oy oranını yakaladığını biliyoruz. Çeşitli kesimleri etkileyerek, bu ittifakın yüzde 65'i aşabilecek bir tabana hitap etmesi de olasıydı.
Ancak öyle olmadı. Kurulan ittifak önemli oy kayıpları yaşayarak yüzde 50'nin altında bir oy oranı aldı.

AKP'de çatlak

AKP'deki en büyük sorun alanı Erdoğan'ın etrafında örgütlenen "yeni yetmeler" ile geleneksel İslamcı kanat arasında git gide büyüyen kavga.
Profil olarak davaya inancı olmayan, rantçı çıplak bir pragmatizm etrafında örgütlenmiş bu kesim, zorlama bir İslamlık perdesinin arkasında, geleneksel Türk devletçiliğinden paylarına düşeni almaya çabalıyorlar: Vurgunlar, ihaleler, peşkeşler. Bu kesimin parti yönetimlerinde de söz sahibi oldukları anlaşılıyor.
Referandum sonuçları için sevinmeye bile fırsatı olmayan AKP'nin kimi ağır topları-gelenekçiler, hemen bir "temizlik" çağrısı başlattılar. Dertleri "helak" olmaktan kurtulmak. Şimdi parti içinde bir "hesaplaşma" gürültüsü almış başını gidiyor.

MHP'nin muhalifi kim?

MHP ise bu süreçte herhalde en ağır darbeyi alan parti oldu. Öncelikle parti içerisindeki muhalefetin Ümit Özdağ, Sinan Oğan, Meral Akşener gibi isimlerden değil, Devlet Bahçeli tarafından oluştuğu ortaya çıktı. Bu saydığımız isimler MHP'nin neredeyse yüzde75'inin oyunu hayır lehine çevirdikleri ortaya çıktı.
Genel anlamda bakarsak 16 Nisan referandumunda 6 milyonu aşkın sağcı seçmen partilerinin çizgisinin dışında oy kullandı. Bu çok önemli bir kırılmaya işaret etmektedir.

Tabanının talepleri ve parti merkezinin politikaları arasındaki makas gittikçe açılıyor.

CHP: AKP'nin küçük ve korkak kardeşi!

Kılıçdaroğlu ve ekibi Erdoğan'ın henüz kat'i hüküm vermediği gri alanlarda muhalefet yaparak tabanı tutma niyetinde.

Ronay GÜLTEKÇE

15 Temmuz'da yaşananlar, Erdoğan tarafından Allah'ın büyük bir lütfu olarak ifade edilmiş ve darbe girişiminin yarattığı infial ortamında, yeni rejime doğru atılacak adımların sinyali verilmişti. CHP üst yönetimi de, Yenikapı mutabakatına -hem de tabanı tam aksi istikameti işaret ederken- katılarak yeni rejimin inşasında bizzat görev almayı kabul etmişti.

Rejimin makul paydaşı

Ardından gelen süreçte CHP üst yönetimi; kritik toplumsal eşiklerde tabanının çok gerisinde reaksiyon veriyor ve göstermelik muhalefetinin ardına sakladığı sinsi bir onayla işi geçiştiriyordu. Küçük kardeş, en büyük rolünü ise HDP'lileri hapse göndererek oynayacaktı.
Referanduma gidilirken, kendi adında mühürlenmiş Cumhuriyet'in son kırıntılarını savunma konusunda da pek iştahlı görünmedi CHP. Yeni rejimin vaat ettiği karanlığın dehşet vericiliğini ortaya koymak yerine; gülen çocuk suratlarıyla bezenmiş reklamları seçtiler. Kampanya; manasız bir iyimserliğin çerçevelediği, içi boş "gelecek güzel olacak" edebiyatından ibaretti.

CHP'nin referandum hedefi neydi?

Erdoğan tarafından daha fazla muhatap alınmalarını sağlayacak oranda Hayır çıkması, Kılıçdaroğlu ve ekibi için yeterliydi. Böylece artık tüm teamülleri değişmiş bir garabet de olsa "düzenin" içinde kalma şansları artacaktı. Mühürsüz oy meselesi de olmasa, yaklaşık yirmi dört milyon Hayır oyunun üzerine keyifle uzanıp; Erdoğan'la al gülüm ver gülüm ederek 2019'u bekleyeceklerdi. Ne gereği vardı şimdi referandumun meşruiyetine gölge düşürmenin, sokaklara dökülmenin? Yerel teşkilatlar sokağa çıkılmaması yönünde uyarıldı. Resmi kurumlara yapılan göstermelik iptal başvurularıyla halkın haklı talebi sulandırıldı. Yetmedi, 2019 çatı aday tartışması ile gündem değiştirildi.
Ve CHP doksan yıldır kendine, ek olarak 15 Temmuz'dan bu yana da AKP'ye vermiş olduğu sözü tutmuş oldu. Halkın düzenden kopuşma riski bir kez daha bertaraf edilmek isteniyor.

Şimdi ne olacak?

Kılıçdaroğlu ve ekibi Erdoğan'ın henüz kat'i hüküm vermediği gri alanlarda muhalefet yaparak tabanı tutma niyetinde. 2019'da gerçek bir seçim yaşanacağı hezeyanına sarılarak; Hayır kitlesini A.Gül ya da muadili bir adayın arkasına yedekleyip Erdoğan'dan başkanlığı almayı umuyorlar.
Yaşananlar gösterdi ki; CHP içerisinde tabandaki dirence öncülük edecek ve Kılıçdaroğlu yönetimine kafa tutabilecek bir klik yok. Akla gelen isimler konforlarını kaybetmemek için sorumluluk almıyor ya da Kılıçdaroğlu ile birlikte hareket ediyorlar. S. S. Böke'nin istifası ve Fikri Sağlar'ın Akşam gazetesi(!) aracılığıyla yaptığı çıkış ise daha büyük bir harekete evrilmekten uzak görünüyor.
Partinin maaşlı elemanlarının aksine kitlede, özellikle gençlikte belirginleşen ve tüm tabana yayılan umut verici bir direniş havası mevcut. Söz konusu eğilim parti içinde kendi bürokratik temsiliyetini bulamıyor ve Sol'a doğru yaşanacak kopuşun emarelerini gösteriyor. Bu kopuş, devrimci güçlerin etki alanına doğru çekilebilirse güçlü ve bilinçli bir toplumsal hareketin önü açılmış olur.

POLİTİKA

PERİHAN KOCA

Demokratik Cumhuriyet zemini olgunlaşıyor.

16 Nisan dönemeci

Sermaye yeni bir resterasyon zeminini yokluyor. Ve sermayenin resterasyon arayışında, Erdoğan'ı, Başkanlık projesi içerisinde büyük bir parantezin içerisine içerebilirler.

Perihan KOCA

16 Nisan Referandum takvimi, ülkenin içerisinden geçtiği olağanüstü sürece yeni bir parametre eklemiş oldu.
Öyle ki, 16 Nisan takvimi, artık ülkenin gidişatı açısından yeni bir başlangıç ivmesini, hareket noktasını ve hatta yeni bir devrimci mayalanma sürecini işaret ediyor.

"Kazandımızı biliyoruz kaybettiklerini biliyorlar"

1.OHAL koşullarında, devletin tüm imkanları seferber edilerek yürütülen referandum, iktidarın YSK eliyle gerçekleştirdiği bir seçim darbesidir, gayri meşrudur, çalıntıdır ve toplum nezdinde hükümsüzdür.
2. Çalıntı referandumun %51'e %49'luk sandık matemağı sonuçlarının verilerine baktığımızda bile, 8 büyükşehirde ve Kürdistan'da Hayır'ın kazanmış olması, 18-25 yaş arası gençlerin, Alevilerin, kadınların ezici çoğunluğunun ve hatta AKP oy tabanının %10'u aşan önemli bir kesiminin Hayır'a oy vermiş olması, iktidarın mevcut kırılganlığına çarpan oranda etkisi olacak, dengeleri değiştiren çarpıcı sonuçlardır.
3. Mevcut kriz dinamiklerinin devlet içerisinde alabildiğine boy verdiği ve çatlakların derinleştiği bir düzlemde, referandum sonuçları, yeni bir kriz dinamiği olarak ciddi bir "meşruiyet krizini" doğurmuş oldu.

Sağda parçalanma

Referandum sandık sonuçları, Türkiye sağ siyasetinde alışık olduğumuz muhafazakar milliyetçi sağ blok hattını içeriden ve tabandan alabildiğine sarstı.
MHP'den BBP'ye Saadet Partisi'ne değin sağ kesime gelip çarpan ve kriz dinamiklerini harekete geçiren bir referandum süreci gerçekleşmiş oldu.
Özellikle MHP'de kazanlar kaynıyor. Bahçeli'nin, AKP/Erdoğan ile kurduğu ittifak ve iktidara koltuk değneği olma misyonunu yürüttüğü siyasal çizgi dolayısıyla içerideki çatlak, parçalanmanın eşiğine gelecek kadar derinleşti.
MHP'nin milliyetçi taban nezdinde meşruluğu ve güveni ciddi hasar almış oldu.
Olasılıklar, sağda yeni bir inşa sürecine işaret ediyor. Zira, 16 Nisan sonrası şekillenen yeni süreç sağda yeni bir siyasal arayış mahiyetini taşıyor. Önümüzdeki dönemde sağda yeni ittifakların, yeni merkezlerin inşa olacağı bir düzleme doğru evrilebilir.

AKP'nin emniyet sibobu CHP

CHP, Kılıçdaroğlu öncülüğünde yürüttüğü basiretsizlik siyasetini, 16 Nisan ve sonrasında da iktidara oksijen taşıyarak devam ettiriyor. Hayır'a sahip çıkmak şöyle dursun 2019'a randevu keserek süreci geçiştiriyor.
Elbette ki, Kılıçdaroğlu'nun söylem ve siyasetini, burjuvaziden ve TÜSİAD'den azade bir yerde konumlandırmıyoruz. Kılıçdaroğlu'nun kulağına fısıldıyanlar hangi örtük anlaşmalarla karşımıza çıkacaklar zaman gösterecek. Lakin MHP'de olduğu gibi CHP'de de kazanlar kaynıyor.

CHP'de sesler yükseliyor

Kılıçdaroğlu'nun, Hayır'ına sahip çıkmak için sokaklara dökülen kitlelerin direnişini bulandırmaya çalışan açıklamalar ve AKP'lilerle verdiği "kahkahalı" pozlar, tabanda CHP'ye güven ve itibar krizi olarak geri döndü.
CHP Gençlik Kolları'ndan ardı ardına gelen açıklamalar, Deniz Baykal'ın Başkanlık açıklamaları, Fikri Sağlar'ın disipline gönderilmesi, Selin Sayek Böke'nin istifası ve nihayet CHP içinden yükselen olağanüstü kurultay açıklamaları da su alan gemide yeni delikler açmaya devam ediyor.

AKP'nin akibeti

Ha keza, AKP iktidarının kendi iç çatışmaları ve saflaşmaları da, giderek belirginleşiyor. Abdullah Gül, Bülent Arınç, Ahmet Davutoğlu'nun arkasından ittiren güçlerin yönlendirmesiyle Başkanlık tartışmalarında tutacağı saflar ve alacakları pozisyonlar, AKP ve özellikle Erdoğan'ın akibetini doğrudan etkileyecektir.

Diplomatik denklemler

Öte yandan, ulusalararası areneda, egemen güçlerin Türkiye'yi kendi çıkarlarına hizmet edecek şekilde hizaya sokma manevraları hızlanıyor.
Şimdiden işaretleri görüldüğü üzere, Türkiye'nin ABD-Rusya eksen krizinde ve AB ile ilişkilenişlerinde, ekonomik askeri ve diplomatik yeni denklemler şekillenecektir.
Türkiye'nin gidişatı ve de özellikle Erdoğan iktidarının geleceği açısından başkanlık gündemi şüphesiz yön tayin edici olacak.

Resterasyon zemini

Zira, belli ki, sermaye yeni bir resterasyon zeminini yokluyor.
Ve sermayenin resterasyon arayışında, Erdoğan'ı, Başkanlık projesi içerisinde büyük bir parantezin içerisine içerebilirler. Ergenekonculardan, Perinçekçilere, devlet altı ve üstündeki tüm kurumlar ve güçler sahneye çıkmak için fırsat kolluyor, ki her an arkadaki güçler tarafından sahnenin önüne doğru itelenebilirler.
Evet gemi çoktan su almaya başladı ve deniz alabildiğine dalgalı. Bakalım gemiyi terkeden fareler ve gemiden indirilen filikalarda ilk kimler olacak...

Sosyalistler, tarihin çağrısına kulak vermeli!

Şayet CHP'nin yaptığı gibi 2019'a randevu keserek bugünü çöpe atmak istemiyorsak kaybedecek vakit yok, Türkiye Sosyalist Hareketi her zamankinden daha hayati bir biçimde Demokatik Cumhiriyet kavramı ve iddiasını gündemine almak ve ivedilikle inşasına soyunmak zorunda.

16 Nisan'dan 1 Mayıs'a evrilen süreçte, referandum gecesinden itibaren sokaklara akan ve Hayır talepleriyle 1 Mayıs'a çıkan devrimci demokrat halkçı güçler ve toplumsal dinamikler yeni bir devrimci mayalanma sürecini doğuruyor.
Ve her yeni doğumda olduğu gibi, içerisinden geçtiğimiz olağanüstü sürecin kaotik ikliminde, bu doğum da şüphesiz alabildiğine sancılı olacak.
16 Nisan ve sonrasında gerçekleştirilen sokak eylemlikleri, referandumda sandığa yansıyan toplumsal reddedişin sokağa evrilişiydi. Gezi'nin izlerini taşıyan ve oradan güç alan kitlesel eylemlikler iktidarın ilmek ilmek örgütlediği korku ve umutsuzluk duvarına onarılamaz gedikler açtı.
Ülkenin üzerinde konumlandığı kaotik toplumsal-politik zemin derinleşirken, bir kez daha 2013 Haziranında patlayan isyan dinamiklerinin bir biçimde hareketlilik halinde olduğu yaşamın diyalektiği tarafından bir kez daha teyit edilmiş oldu.
Lenin'in 1905 Ekim'inde söylediği gibi "Barometre fırtınayı gösteriyor...."
O halde, pergeli kitleleri sokağa çıkaran artçıllara odaklayalım ve görelim:
Yeni bir durumla karşı karşıyayız ve başka bir momente ayak basıyoruz.
Hareket halindeki demokratik devrim dinamiklerinin seslerine kulak verip, yeni durumu keşfetmeye cüret edelim.
Zira bu süreci, benzerlerinden "copy-paste" yapacağımız bir isyan nostaljisi ile kotaramayacağımız aşikar. Çünkü isyan şabloncu bir metodla, ezberlenmiş ajitasyon ve önermelerle vuku bulmaz.

Peki çubuğu nereye bükeceğiz?

Öncelikle eğri oturup doğru konuşalım:
Sosyalist solun kendi iç sesleriyle konuşup, parlak komünist lafızlarla birbirine ajitasyon çektiği "idare etmeci" ve şabloncu metodtan sıyrılmak ve tarihin akışını değiştirecek devrimci bir kopuş hamlesine soyunmak zorunluluğu ile karşı karşıyayız.
Günü kurtaran alışıldık eylem biçimlerinden, yeni dönemin ihtiyaçlarına cevap olacak devrimci bir metodu inşa etmeye yönelmek durumundayız.
Toplumsal dinamikler, özgürlük taleplerine cevap üretebilecek siyasal bir özne arayışındayken, sosyalist soldaki odak boşluğu ihtiyacına karşılık verememe ahvalimizin ürettiği acı sonuçla, devrimci olasılıkların berhava olma gerçeği ile hesaplaşmak durumundayız.
16 Nisan ve sonrasında vuku bulan sokak eylemliklerini ve toplumsal dinamiklerin enerjisini nereye ve hangi hedefe yönlendireceğimiz noktasında yaşadığımız sancılı süreç ve ayrıştığımız kategorizasyonlar, Türkiye solundaki paradigma ve öncülük sorununu, hayati bir biçimde bir kez daha önümüze fırlatmış oldu.
Konjonktürel süreci gören berrak bir siyasal çizgiye, asgari müştereklerde ortaklaşacağımız ortak bir hedefe ve her an yeniden güncellenen politik durumu karşılayacak taktik hamlelere ihtiyacımız var. Ki, mevcut durumu doğru tahlil edip, pratik günlük görevleri tarihsel iddiamızla birleştirdiğimiz kazanım mevzilerini örebilelim.
Nesnel koşullar tüm derinlikleri içinde kavranmadığında ve devrimci olasılıkları yani kendi olasılığımızı yaratma manevraları becerilmediğinde hedef noktasına varamayız.

Demokratik Cumhuriyet çağrısı

16 Nisan akşamından itibaren tanıklık ettiğimiz süreç, Hayırın potansiyelinin sokağa sıçradığı ve açığa çıkan potansiyelin her an fitili ateşlenebilecek bir kıvılcımla buluşabileciğine işaret ediyor.
Bu sürecin ana dinamağı olarak, Hayır Meclisleri, toplumsal direnç odaklarının inisiyatif kazanıp, özneleşeceği bir mekanizmayı pekala yaratabilir.
Hayır'ın taleplerinin hala geçerli olduğunu düşünürsek; Hayır Meclisleri yeni dönemin öznesi olabilecek şekilde, döneme karşılık verecek, hareketi süreklileştirip, toplumun atar damarlarına yerleşecek ve yeni kazanım odakları oluşturabilecek bir Halk Meclisleri pratiğini inşa edebilir.
Bunun için somut politikalarla dönemi kuşatacak somut bir hedefe, hareket halindeki toplumsal dinamikleri çağırabileceğimiz ve herkesin kendini ifade ederek ortaklaşabileceği ortak bir programatiğe ihtiyaç var: Demokratik Cumhuriyet...
Şayet CHP'nin yaptığı gibi 2019'a randevu keserek bugünü çöpe atmak istemiyorsak kaybedecek vakit yok, Türkiye Sosyalist Hareketi her zamankinden daha hayati bir biçimde Demokatik Cumhiriyet kavramı ve iddiasını gündemine almak ve ivedilikle inşasına soyunmak zorunda.

POLİTİKA

OĞUZHAN KAYSERİLİOĞLU

Toplumsal özgürleşme yolunda halkçı olasılığı inşa edelim

Referandumdan sonra

Sürüp giden kaotik süreçte henüz bir kırılma yaşanmıyor. Yani, içe-kaosa doğru bir çöküş ya da tersinden istikrarlı bir döneme doğru bir çıkış yaşanmıyor, ancak öyle bir durumun yaşanma olasılığı da varlığını sürdürüyor.

AKP, her aşamada becerdiğini referandum eşiğini aşarken de yaptı. Evet, o engeli de aştılar, ama her zamanki gibi, yeni bir kriz dinamiği oluşturarak ve etraflarını saran direnç alanını güçlendirerek.

Erdoğan, evet, hedefine doğru bir adım daha attı, bir biçimde atı alıp Üsküdar'ı geçti; ama bu adımı atabilmek için o kadar çok ve yaygın hile yaptı ki, zaten Gezi ayaklanmasından beri içine düştüğü "meşruiyet zayıflaması" bir krize dönüştü.

Her başı sıkıştığında olduğu gibi 16 Nisan sonrasında da şayet CHP Erdoğan'a yardım etmeseydi, söz konusu meşruiyet krizinin açtığı yol üzerinden, şimdi yaşadığımızdan başka bir siyasal ortamın içinde olabilirdik.

Ancak, yine de, artık bir krize dönüşmüş olan meşruiyet sorunu, AKP'nin sırtındaki yüklerin ağırlığını arttırırken, muhalif halkçı güçlere yeni özgürlük alanları açıyor ve kendilerine yeni meşruiyet kanalları yaratma fırsatları sunuyor.

Çok başlılık

Öte yandan, referandumun, öncesindeki toplumsal ve siyasal dinamikleri kendi yollarında sürüp gitme yönünde ivmelendirdiğini söyleyebiliriz.

Erdoğan bir biçimde yol alıyor, CHP'nin çürümesi sürüyor, MHP bölünüyor, Erdoğan ve Gül ayrışıyor, MHP muhalifleri güç kazanıyor, CHP'de gençlik kollarından merkez güçlerine dek "çatlak" sesler güçleniyor. O arada, Gezi güçleri diyebileceğimiz halkçı toplumsal güçlerin 8 Mart gösterileriyle başlayan yeni çıkışı güçlenerek sürüyor. Kürt Hareketi de referandum çalışmalarıyla yeniden toparlandı.

Ama, olup biten her şey, artık, eski rejimin olmadığı yenisinin ise bir türlü kurulamadığının referandumla bir kez daha tescil edildiği ve dolayısıyla kaotik ortamın eskisinden daha gergin bir zemine yerleştiği koşullarda yaşanıyor.

Söz konusu kaotik ortam, var olan toplumsal ve siyasal güçlere kendi yollarında yürüme imkanı tanıyor ve "çok başlılığın" şekillenmeye başladığını görüyoruz.

İstikrar ya da kaos

16 Nisan'da yenilenen güç ilişkilerinden çıkıp gelen eskisinden daha sert vuruşlar ve daha derin dalgalar, var olan bütün toplumsal ve siyasal güçleri zorluyor, ayakta kalmak eskisinden oldukça daha zor ve daha yüksek enerji-güç talep ediyor. Baş dönmesi, denge kaybı, panikçi öne atlamalar ya da kaçışlar veya çözülüp dağılmalar bolca yaşanıyor.

İçinde bulunduğumuz kaotik süreçte henüz bir kırılma yaşanmıyor. Yani, içe-kaosa doğru bir çöküş ya da tersinden istikrarlı bir döneme doğru bir çıkış yaşanmıyor, ancak öyle bir durumun yaşanma olasılığı da varlığını sürdürüyor.

Ana güçlerden birisinin kendi yolunda bir "çıkış" ve o çıkış sonrasında bir istikrar yaratamadığı koşullarda, güçlerin birbirleriyle an be an yaşadığı itiş-kakış içinde yaşanan mevcut kaotik ortamın sürüp gideceği anlaşılıyor. Kaos olasılığı ise, hemen kapının arkasında beklemeye-güç biriktirmeye devam ediyor.

Şimdiki durum, yani, AKP'nin üstte olduğu ama duruma tümüyle hakim olamadığı, diğer bütün ana toplumsal-politik güçlerinde farklı ağırlıklarla kendilerini var ettikleri "melez" kaotik ortam, CHP'nin "derinlerden" ivmelendirildiği belli olan AKP'ye koltuk değneği olma tutumundan destek alarak kendisini sürdürebiliyor.

CHP, 16 Nisan hilelerini de "yalayıp yutmuş" görünüyor.

Koltuk değneği CHP

Her aşamada, sert sözlerle AKP'ye yüklenerek muhalif halk güçlerine umut veren CHP, şayet AKP gerçekten zorlanırsa hemen koşa koşa arkasına geçerek destek oluyor ve yıkılmasını engelliyor.

15 Temmuz sonrasında oluşan "devlet krizi" ise, Erdoğan'ın kurnazlıkları ya da hileleriyle aşılamayacak kadar derin. Devletin çelik çekirdeğinde yaşanan itiş-kakış sürüp gidiyor.

Farklı olasılıklar

Erdoğan, yaşanan bir dizi krizin siyasal ve toplumsal alanlarda yarattığı boşluğu hızlı davranıp yol alarak, öz itibariyle devleti AKP'nin (ve partideki egemenliği üzerinden kendisinin) devletine dönüştürerek doldurmaya çalışıyor. O, kendisinin zirvesinde olduğu bir oligarşik diktatörlük inşa etmeye çalışıyor.

Erdoğan, yaşanan bir dizi krizin siyasal ve toplumsal alanlarda yarattığı boşluğu hızlı davranıp yol alarak, öz itibariyle devleti AKP'nin (ve partideki egemenliği üzerinden kendisinin) devletine dönüştürerek doldurmaya çalışıyor.

O, kendisinin zirvesinde olduğu bir oligarşik diktatörlük inşa etmeye çalışıyor.

Bu diktatörlüğün meşrulaştırılması ise, tamamen diktatörlüğün çıkarlarına göre yeniden kurgulanmış/Erdoğanist- İslam üzerinden sağlanmaya çalışılıyor.

Bu durumda, devletin Bizans'tan Osmanlı'ya oradan Cumhuriyet'e damgasını vuran despotik yapısı değişmemiş, kısmen biçimi ama esas olarak meşrulaştırma aracı-ideolojisi değişmiş olacaktır.

Yoğunlaşan despotizm

Erdoğanın girişimleri, devletin despotik yapısını dönüştürmeyi değil, ana yapısı içinde bir iç dönüşümü hedefliyor.

Devletin despotik yapısı, Erdoğan tarafından geçmişin Kemalist dönemini aratacak ölçüde yoğunlaştırılıp-sıkılaştırılıyor. Kemalizmin Batıcı-pozitivist arzularının ürünü olarak ya da onun içinde yaşanan toplumsal mücadelelerle kazanılmış kimi demokratik hakları tasfiye ederek kendisini var eden bir despotik yapının gün be gün inşa edilişine şahit oluyoruz.

İnşa süreci, hedefine bir türlü ulaşamıyor, ulaşamadıkça da momentum kaybediyor. Ama

Ayakta kalma

Erdoğan bir biçimde ayakta kalmayı, üstelik "üstte" kalarak ayakta kalmayı becerebiliyor.

Bir biçimde üstte kalabilme, "Üsküdar'ın" geçildiğini ya da geçilebileceğini ima ederken, oluşan direnç odakları ve bunlar üzerinden yaşanan "sürtünmelerin" sürekli yarattığı çatlaklar ve yarılmalar da "attan düşüverme" olasılığını hep devrede tutuyor.

Halkçı arayış

Halkçı ve demokratik bir güç alanı, içinde sarsılıp zorlandığımız kaotik ortamdan özgürlükçü bir çıkış için güç topluyor, her önemli dönemeçte bir biçimde göstererip yol alarak kendi hedefine doğru ilerliyor.

Türkiye'de kapitalizmin gelişip yayılarak güçlenmesinin her belirgin aşaması, siyasal ve toplumsal alanda belirli kopuşların ve bağlı olarak yeni bir dönemin önünü açtı.

Şimdi üstte olan olasılık, bir dizi küresel ve yerel krizce üretilen yüksek gerilim eksenleri tarafından zorlanan kapitalist sistemin, kendisini ancak şiddet kullanarak koruyabileceği üzerinden yol alarak, daha sıkıştırılarak tahkim edilmiş bir despotik devletin üstünde şekillenecek günümüze özgü "Bonapartist" ya da faşist bir siyasal rejim olmakla birlikte; aynı kapitalizmin kimi başka kapasiteleri, başka olasılıkların da önünü açıyor.

Toplumsal özgürleşme

Gezi ayaklanmasında özellikle kadınlar ve Alevilerde gözlemlenen kopuşçu yönelim, sonrasında da sürüp gidiyor. Kendilerine " orta sınıf" dense de aslında işçi sınıfının yeni bir bölüğü olan "beyaz yakalılar" da özgürlükçü ve demokratik özlemlerle yüklü olarak aynı ayaklanma içinde kendilerini göstermişlerdi.

Bu yönelimler, 80'lerden 2000'lere uzanan Özal-Derviş hamlelerinin Türkiye kapitalizminde yarattığı dönüşümlerle farklı dolayımlarla bağlantılılar. Sermayenin toplumsallaşmasının yeni aşamalarının ve kırlardan şehirlere art arda yaşanan göç dalgalarının, başkalarının yanında bir sonucu da, "bireyselleşme", "öz saygı" ve "özgürlük arayışı" gibi kimi toplumsal süreçlerdir ve Gezi'nin bir yönü de bu yöndeki bir gerçekliğin ifadesidir. Devletin kulu olmaktan bir kopuş ve kendi ihtiyaçlarını esas alan bir toplumsal güç/sınıf ya da modern birey olmaya doğru bir yönelim ve bunu da toplumsal bir özgürleşme süreci içinde yaşama isteği söz konusudur.

Bu arayış, referandum öncesindeki "Hayır" kampanyasında ve oylamanın sonuçlarında bir kez daha kendisini gösterdi. O, sıradan bir öfke patlaması ya da gelip geçen yüzeysel bir arayış değil, derin toplumsal köklere sahip ve güçlü bir toplumsal özgürleşme isteğini ifade ediyor.

Halkçı güç alanı

İşte, söz konusu halkçı ve demokratik bir güç alanı, içinde sarsılıp zorlandığımız kaotik ortamdan özgürlükçü bir çıkış için güç topluyor, her önemli dönemeçte bir biçimde kendisini gösterip yol alarak hedefine doğru ilerliyor.

Liberal olasılık

Liberal merkez, şimdiki güç dengeleri içinde, despotik devletin sistem içi de olsa demokratik bir dönüşümünü değil, liberal restorasyonunu hedefleyecektir. Onda, bu coğrafyanın tarihsel derinliğinden çıkıp gelen "despotik" yapının dışına çıkma bilinci yok.

Gezi ayaklanmasında daha çok demokratik ve devrimci bir zeminde ortaya çıkan özgürlükçü süreçler, sistem içine evrilmiş ve "hadım edildilerek" çürütüldükleri başka halleriyle, konformist bir tüketim kültürünün ürettiği hazların peşinde sürüklenmeyi yaşamının merkezine yerleştirmiş ve bunun maddi imkanlarına ulaşmış bazı toplumsal güçler tarafından benimseniyor.

Bu güçler, Erdoğan'ın sürekli "çatışma" üreten ve kaotik ortamı bir türlü aşamayan yönetiminden rahatsızlar, daha "rasyonel" ve "rahat" bir yaşam talep ediyorlar. Rahatça tüketmek ve "hayatlarını yaşamak" istiyorlar.

Bu yöndeki isteklerin, bazı güçler ama özellikle de CHP, MHP ve elbette AKP içinde de kimi kesimler tarafından yoklanmaya başlandığını görüyoruz. Bu partilerdeki arayışların, kopuşların ya da çatlakların bir yönü de bu zeminde şekilleniyor ve ortak istekleri onları ortaklaşma yönünde ivmelendiriyor.

Liberal merkez

Söz konusu ortaklaşma yol aldıkça ya da aldığı oranda, alışılagelen siyasal kamplaşmaları aşarak kendisini var ediyor. Akşener'den Gül'e oradan CHP içinde oluşma sancıları çeken kimi yönelimlere, böylesi bir ortaklaşma süreci olasılığı içinden baktığımız zaman, eskinin siyasal kamplaşmalarını aşan liberal bir merkezin oluşabileceğini görüyoruz.

Liberal merkez, şimdiki güç dengeleri içinde, despotik devletin sistem içi de olsa demokratik bir dönüşümünü değil, liberal restorasyonunu hedefleyecektir. Onda, bu coğrafyanın tarihsel derinliğinden çıkıp gelen "despotik" yapının dışına çıkma bilinci yok. Tersine, ömrünü uzatacak dozda "liberal" bir "aşı" yaparak onu "restore" etmek hedefleniyor.

Çok konuşulan "renkli devrim" olasılığı bu gerçeklik içinde kendisini var etmeye çalışıyor olsa da, kapitalizmin küresel krizinin ve Orta Doğu'da yaşanan kaosun yarattığı gerilimlerin yarattığı sarsıntılar ve sistemin "ayakta kalabilmek" için olağanüstü zorlanıyor olması, söz konusu "liberal" arayışların bile önünü tıkıyor. TUSİAD'ın, Gül'ün ya da Kılıçdaroğlu'nun ürkek hatta korkak duruşları boşuna değil.

POLİTİKA

Egemenler arası fetret, bozgun ve dağılma dinamikleri işliyor...

Erdoğan değil fetret hükmünü sürüyor

Şimdi oligarşik güçler için kritik mesele, AKP devlet partisi olarak yeniden mi kurulacak yoksa devlet AKP olarak yeniden mi inşa edilecek?

Erkan GÖKBER

1. sayfadan devam

"Anayasal bir statüye kavuşmuş oldu." Bunun hangi hilelerle, nasıl olduğu Türkiye egemen sınıfları açısından üzerinden atlanabilecek bir durum.

"İt dalaşı" her yerde

Lakin iktidar katında yüzler gülmüyor, sarayda bir zafer havası yok. Her türlü devlet imkanı kullanıldı ama yine huzur bulunamadı. Zafer çeşmesinden doyasıya içemeyen Erdoğan blunduğu konumda zorlanıyor. Toplumun yarısından fazlasının O'na karşı olduğu şu durumda yeniden inşa süreci oldukça zorlu olacak.

AKP zayıflayan bir konumdayken üst düzey bir hamle yapmaya zorlanıyor. AKP devlet olmaya soyunurken, Erdoğan çevresinde ve AKP'nin her kademesinde bir "it dalaşı" var. Sarayda Erdoğan değil Fetret hükümünü sürüyor... Karmaşa içinde geçen her gün işler daha da sarpa saracağı için Erdoğan zaman kaybetmeden yeni yetkileriyle devletin ve AKP'nin dümenine geçmek istiyor.

Düşmez kalkmaz bir Erdoğan

Erdoğan, yetmezliklerini ve zaaflarını bildiğinden, ittifak kurarak ve güç "devşirerek" yol alıyor.

Ve düşmez kalkmaz bir Erdoğan olmanın, iktidardan başka hiçbir şeye bağlanmadan olabileceğini iyi biliyor.

O, adeta Makyavel'in Prensi gibi zamanı geldiğinde yol arkadaşlarını ve ittifaklarını gücün doruklarından aşağıya yuvarlamakta tereddüt etmedi. Ve ulaştığı güçlü konumdan hızla yeni ittifaklara yönelmeyi becerdi.

"Ne istedilerse verdiği" Gülen ekibiyle savaş kızışınca hemen Ergenekoncularla ittifak kurdu. Kurtulmuş, Türkeş ve Soylu gibi isimleri devşirerek yahut yanına çekerek özgül ağırlığını artırmak istedi.

Devlet partisi mi, parti devleti mi?

Erdoğan, bu yağma rejiminin merkezindeki isim olsa da yalnız değil, başkanlığını oligarşik bir güç alanı içinde icra ediyor.

Şimdi Oligarşik güçler için ise kritik mesele, AKP devlet partisi olarak yeniden mi kurulacak yoksa devlet AKP olarak yeniden mi inşa edilecek?

Başkanlık rejiminde, yeni statüko nasıl kurulacak? Tek adamlığa ulaşan Erdoğan eşitler arasında birinci olmaya razı değil. Ve ekonomik, siyasal ve jeopolitik kriz vektörleriyle birlikte düşünüldüğünde yeni statüko, çok daha yıkıcı ve gergin koşullarda kurulmak zorunda. Peki Erdoğan'ın gücü, yeteneği ve zamanı başarı sağlamasına yetecek mi? Fetret, bozgun ve dağılma dinamikleri işliyor...

Yine de Erdoğan'ın gücünü küçümsemeyelim ve dikkatle bakalım ayın karanlık tarafında neler oluyor?

Yenikapı ufku, "devlete zeval gelmesin"

Başından beri Erdoğan'ın en büyük avatajı, muhalefetin dağınık ve stratejiden yoksun olmasında... En son Yenikapı'da varılan mutabakat, sistem içi muhalefetin Erdoğan karşısındaki ufkudur. "Amman devletimize zeval gelmesin!"

Yenikapı mutabakatı bize kokuşmuş "burjuva siyasetin sınırlarını" gösteriyor. Gerçek toplumsal sorunlar üzerine çözüm üretmeyenler, böyle gelmiş olanın nasıl böyle devam ettirileceğini tartışıyor.

Sistemin savrulduğu kritik dönemeçte, Baykal'ın, Akşener'in, Perinçek'in, Kurtulmuş, Türkeş ve Soylu'dan bir farkı yoktur.

O yüzden hepsini Erdoğan'ın envanterinde sayabiliriz.

Yeni toplumun örgütlenmesi

Dikiş tutmaz bir kumaş var elde... Toplumsal güçler, egemenlerin yağma ve talan rejimi içinde, ölüm ya da sıtma arasında seçim yapmak zorunda kalmadan yaşar kalabilmek için kendi alternatifini örgütlemelidir.

İşçiler, kadınlar, gençler, Aleviler... tüm özgürleşme arayışındaki toplumsal dinamikler kendi kaderlerini belirleyecek yolları çizmeli... Kendi elleriyle demokrasiyi gerçekleştirmeli.

Halk iktidarını oligarşik sisteme dayatacak biçimde halk meclislerinin oluşması tek seçenek olarak önümüzde duruyor.

Şimdi oligarşik güçler için kritik mesele, AKP devlet partisi olarak yeniden mi kurulacak yoksa devlet AKP olarak yeniden mi inşa edilecek? Şimdi oligarşik güçler için kritik mesele, AKP lacak yoksa devlet AKP olarak yeniden mi inşa edilecek?

Düşman: Burjuvazi

Egemenlerin artık yönetemez olduğu kaotik bir siyasal ortamda, Başkanlık rejimi sermaye için de etkili bir yönetim biçimi... O yüzden büyük patronlar domuzuna uzlaşıyor.

Türkiye burjuvazisi doğuştan karşı devrimci ve karaktersizdir. Devlet krizde, ekonomide durgunluk ve enflasyon birlikte gidiyor, işsizlik ve yoksulluk büyüyor fakat büyük patronlar övünerek kâr oranlarını açıklıyor. Garip ama gerçek...

Devlet fidesinde hazır yiyerek semiren, rekabetçilik ve yaratıcılıktan yoksun asalak Türkiye sermayesi için devletle arayı iyi tutmak adeta bir varlık yokluk meselesi...

Yağma Hasan'ın böreği

Burjuvazi, yağma Hasan'ın böreğini yemekten başını kaldırmıyor. Onun tek düşmanı işçiler ve emekçiler. Siyasi kriz onlar için önemsiz. Toplumsal güçlere karşı hiçbir sorumluluk duymuyorlar, adeta başka bir dünyadalar. Ve büyük patronlar, egemenler içindeki dalaşta, altta güreşen pehlivan misali sessiz, sinik ve uzlaşarak hesaplarını yürütüyor.

Neoliberalizm ve faşizm sermayenin önünü açıyor

Egemenlerin artık yönetemez olduğu kaotik siyasal ortamda, Başkanlık rejimi sermaye için etkili bir yönetim biçimi... O yüzden büyük patronlar domuzuna uzlaşıyor. Hareket halindeki toplumsal güçlerin bastırılması, işçi sınıfı hareketinin dizginlenmesi için zor aygıtının güçlü ve kudretli olması sermayenin çıkarınadır. "Devleti küçültelim" tarzı liberal söylemleri telafuz eden kalmamıştır. Neo liberalizm ve faşizmle sermayenin önünün açıldığı bir dönem içinde bulunuyoruz.

Güçlü devlet ve Başkanlık rejimi, sermaye için teşvik, güvenlik ve fırsatlar sunan bir yapıdır. Tek düşüncesi kazançlarının teşvik edilmesi ve kârlarının garantiye alınması olan bu soyguncu sınıf o yüzden Başkanlık rejiminin getiriliş biçimine ses çıkarmamaktadır.

Hükümet sermaye için çalışıyor

Hükümet sermayeyle kol kola girmiş KHK'lar ile büyük patronlara teşvikler yapıyor. Herşey sermaye için seferber ediliyor. Koç Holding, 2017'nin ilk çeyreğinde 22.3 milyar TL gelir elde ettiğini açıklıyor. Ayrıca Koç, geçtiğimiz yılın ilk üç ayında 515 milyon TL olan kârını, bu yılın ilk üç ayında yüzde 118 artırarak 1.1 milyara ulaştırmış.

Sabancı Holding ise 31 Mart 2017 itibariyle toplam varlıklarının 317 milyar 385 milyon TL'ye ulaştığı bilgisini geçiyor.

Utanmıyor ve sıkılmıyorlar.

2017/10082 No'lu kararname ile Devletin Cengiz Holding'e vereceği destekse şöyle sıralanıyor: Gümrük vergisi muafiyeti, KDV istisnası, KDV iadesi, yüzde 100 kurumlar vergisi indirimi, azami tutar olmadan 10 yıl boyunca sigorta primi desteği ve 250 milyon TL'yi aşmamak üzere kredi kullanım tarihinden itibaren 10 yıl faiz desteği.

Yani hükümet sayesinde Mehmet Cengiz bir çivi çakmadan milyarlık teşviki cebine indirmiş durumda...

İşçilerin parasını helal etmiyoruz

Hazineden, Varlık Fonundan ve İşsizlik Fonundan karşılanan teşviklerle, işçilerin, emekçilerin yoksulluğuna bedel düzenlemelerle büyümenin hesabı tutuluyor. Buna emek cephesinden en iyi cevabı DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu veriyor, "İşsizin parasını alıp işverenlere vermek ne helaldir ne de hoş! İşçilerin parasını helal etmiyoruz."

Sular ısınıyor, emekçilerin kendi hesabını yapacağı ekmek, gül ve hürriyet günleri yaklaşıyor.

Sermayenin başkanlık harekâtı

İşçilere ve emekçilere ise HAYIR›ına sahip çıkarak tüm yalanları yüzlerine vurmaktan, kazanılmış haklarını koruyarak haklarını ileri düzeylerde kazanmak için mücadele etmekten başka seçenek kalmıyor.

Emrah ARIKUŞU

Ekonomik kriz, enflasyonun iki haneli rakamlara ulaşması, işsizlik ve pahalılığın yükselmesi ve Ortadoğu'daki savaş AKP- Saray iktidarını siyasi istikrarsızlığın içine soktu. Devletin içine girdiği krizle de sarsılan iktidar, bu kaotik süreçte anayasa referandumuna adeta can simidi olarak sarıldı. Ancak istediğini alamadı. Bu dönemde ise sermaye karına kar katacak olanaklar sağladı. Asgari ücrete sıfır zam, Varlık Fonu ve Bireysel Emeklilik Sistemi (BES) OHAL'in etkisiyle sermaye lehine yapılan hamlelerdi. Ek olarak piyasaların referandumdan sonra rahatlayacağı yönlü açıklamalar, istikrara ve büyümeye ilişkin rakamlar referandumdan beklentileri arttırdı. Dolayısıyla hükümet şapkadan tavşan çıkaramasa da sandıktan EVET'i çıkardı.

Sermaye kâr istiyor

TÜSİAD, referandumun kesin sonuçları açıklanmadan, referandum gecesi yaptığı açıklamayla sermayenin tavrını ortaya koydu. Başkanlık olsa da olmasa da sermaye, kârına bakacağını ifade etmiş, çizgiyi çizmiş oldu. Açıklamanın ekonomi bölümünde "istihdam üzerindeki vergi ve prim yükünün OECD ülkeleri ortalamasına çekilmesi, güvenceli esnek çalışma biçimlerinin geliştirilmesi" maddesi hükümete patronların üzerlerindeki yüklerden kurtarması gerektiğini öğütlüyor.

Sermayenin istediği reformları başbakan yardımcısı Nurettin Canikli, "Hızlı bir şekilde reform ajandamıza devam ediyoruz. İlk planda kıdem tazminatı fonunu halletmek var. Şu anda firmaların üzerindeki kıdem tazminatı fonu realize edilmek istense firmaların önemli bir bölümü mali açıdan sıkıntıya girer.» demeciyle açık açık ortaya koymuştur.

Kıdem tazminatı meselesi

Kıdem tazminatı fonu, istifa edenin de parasını alabildiği, herkesin tazminatına kavuşacağı, işçi 1 gün bile çalışsa tazminatı hak edeceği biçimde düzenleneceği iddia ediliyor. Oysa yapılan işverenlerin tazminat yükünden kurtarıldıkları ve işverene işçiyi keyfi biçimde işten atma imkânı sunan bir düzenleme olacaktır.

İşçilerin alın teri ve güvencesi gasp edilecektir.

Kıdem tazminatı işçi sınıfının tarihsel kazanımıdır. 1936 yılından beri yürürlükte olan en önemli güvencesidir ve en son kalesidir. Fona devriyle yaşanacak hak kayıplarının yanında eğer bir şekilde kabul görürse işçi sınıfının tüm kazanılmış haklarının tasfiye edilmesinin önü açılacaktır. "Güvenceli esneklik» adı altında tüm güvenceler ortadan kaldırılarak fazla çalışma- az ücret uygulaması yaygınlaşacak buna bağlı olarak da sermaye karlılığını arttırabilecektir.

Hükümet ne yapacak?

Hükümet sermayenin çıkarlarına hizmet edecek düzenlemeleri tez elden yapacaktır. Zaten tüm bu Başkanlık debdebesi sermayeye hizmet üzerinden yapılmadı mı? 3 milyon memur ve 2 milyon memur emeklisi için toplu sözleşme yılında, 200 bin kamu işçisinin toplu sözleşmesi döneminde kısmi zamlarla göz boyayacak. 657 sayılı yasada yapılacak değişikliklerle esas olarak kamu emekçilerini tasfiyeye hazırlanırken "taşeron işçi kalmayacak" şeklinde açıklamalar yapılacak. Başkanlık sistemine meşruiyet kazandırma çabaları işçi ve emekçilerin ağızlarına bir parmak bal çalmak olacaktır.

Tabanının talepleri ve parti merkezinin politikaları arasındaki makas gittikçe açılıyor.

İşçilere ve emekçilere ise HAYIR'ına sahip çıkarak tüm yalanları yüzlerine vurmaktan, kazanılmış haklarını koruyarak haklarını ileri düzeylerde kazanmak için mücadele etmekten başka seçenek kalmıyor.

Metal, petrokimya, cam gibi önemli iş kollarında grup sözleşmeleri olacağından zorlu bir mücadele yılı olacak. Kıdem tazminatının tasfiyesine karşı son kale savunması canla başla yapıldığında zafer müjdelenecektir.

AKP bölgede giderek sıkışıyor...

İktidarı sıkıştıran mengene Kürtlerle savaş

Gayrimeşru yollarla "Evet'i" çıkaran iktidarın karşısında bu sonucu tanımayan, kitleler; kadınlar, Aleviler, laikler ve Kürtler yan yana geliyor. Bu süreç, sistemin bütün partilerinde yaşanan parçalanmayı derinleştiriyor.

Fatma KARADENİZ

1. sayfadan devam

Kürt hareketinin, Suriye'de kazandığı inisiyatif, Ortadoğu çapında yayılıyor ve güçleniyor.

Bölgede KÖH

Başta Şengal olmak üzere, YPG'nin denetiminde olan bölgelere yaptığı operasyonlar, Türkiye'yi boşa düşürüp, elini daha da zayıflatıyor.
Diğer taraftan Kürtlerin, savaş sahasında kazandığı başarılar uluslararası arenadaki politik gücünü arttırıyor. ABD'nin Rakka operasyonu için YPG'ye ağır silah desteğini sunacağını açıklaması, Rusya'nın İdlip operasyonunda YPG ile ittifakı, Kürtlerin Ortadoğu'da belirleyici stratejik güçlerden birisi olduğunu gösteriyor.
Bölgedeki güçler, kurdukları her denklemde KÖH'ü hesaba katmak zorunda kalıyor.

Referandum hilesi

AKP-MHP'nin Kürt düşmanlığı ve Kürtlerle savaş politikası, referandum sürecinde kitle tabanının motivasyonu açısından beklenen sonucu alamadı. MHP'nin yerel yönetimlerinin güçlü olduğu şehirlerde bile "Hayır'ın" önde çıkması AKP'nin meşruiyet krizini derinleştiren önemli bir sonuç oldu.
AKP'nin seçim gecesi ve sonrasında, "Kürt kardeşlerimize teşekkür ediyorum" içerikli konuşmaları ise, referandum sürecindeki hileleri ve usulsüzlükleri örtbas etme çabasıdır.
OHAL koşullarının uzun zamandır işletildiği, sandıkların çalındığı, seçim anında silahlarla sandık başlarında beklenildiği Kürt illerinde "Evet'in" yüksek çıktığını iddia etmek iktidarın algı operasyonu ve yürüttüğü savaşta meşruiyet kazanma hamlesidir. Belli şehirlerde "Evet'e" kaymalar olsa da 9 büyük Kürt ilinde "Hayır" önde çıktı.

Savaşın süreklileşmesi

AKP'nin yürüttüğü savaş, kendisi açısından bir "mengene" işlevi görüyor. Hem bölgede hem de Türkiye'de AKP, işlettiği politikalarla sıkışıyor.
Yürütülen savaşın şiddeti kimi zaman zayıflasa da devlet ve Kürtler arasındaki savaş, tarafların hamleleriyle devam ediyor. Kürt silahlı güçlerinin Ortadoğu'da kazandığı askeri, coğrafi ve politik güç, bütün coğrafyadaki konumunda etkili olacaktır.
HDP vekillerinin, binlerce yönetici ve üyelerinin tutuklandığı ve şehirlerde devam eden imha ve yıkıma rağmen referandum sonrası oluşan "Hayır" havası, Kürt kitlelerinde yeni bir motivasyonu yarattı.

Parçalanmaya doğru

Gayrimeşru yollarla Evet'i çıkaran iktidarın karşısında bu sonucu tanımayan, kitleler; kadınlar, Aleviler, laikler ve Kürtler yan yana geliyor. Bu süreç, sistemin bütün partilerinde yaşanan parçalanmayı derinleştiriyor.
Uzun zamandır işlevsizleştirilen parlemento referandum sonrası fiilen neredeyse ortadan kalkmış bulunuyor.
HDP'nin kendisini kuracağı ittifak zemini, açığa çıkan özgürlük alanındaki toplumsal dinamiklerin bir arada duruşunu sağlamak olarak şekilleniyor.

Bağımsızlık ihtimali gerçekleşir mi?

Dört parçadaki Kürt halkının mücadelesi de bağımsızlığın "niteliğini" belirlemeye devam edecektir.

Hasan FERAMUZ

Yıllardır temcit pilavı misali gündeme gelen Irak Kürdistanı'nın bağımsızlık referandumu bu sene de tartışma konusu olmuş durumda. Fakat hem Suriye ve Irak'ta gelişen durumlar hem de Barzani'nin referandum için diğer siyasi gruplarla ortaklaşma çabası gütmesi, bu sefer referandumun gerçekleşme ihtimalini yükseltiyor.

Bağımsızlık için "ortak"laşıldı

Haziran 2005'ten bu yana Irak Kürdistanı Bölgesel Yönetimi'nin başkanlığını yürüten Mesud Barzani, Ağustos 2015'te yapılması gereken başkanlık seçimlerini sürekli erteleyerek iktidarını gayrimeşru bir şekilde devam ettiriyor.
Kabına sığmayan yolsuzluklar, başta Rojava olmak üzere Kürt hareketlerine yönelik düşmanca yaklaşımlar Barzani'nin iktidarını sarsmış olması seçimlerin ertelenmesinin en önemli nedeni.
Geçmişte bağımsızlık referandumu tartışmaları ile Barzani, milliyetçilik üzerinden iktidarını konsolide etmeye çabasındaydı, fakat bu sefer tartışmalara başta Kürdistan Yurtseverler Birliği (KYB) ve Goran Hareketi olmak üzere diğer güçleri de kattı. Bunun sonucunda ise referandum için ortak bir komisyon kurulmuş oldu. Bu komisyon Eylül ayında bir referandum gerçekleştirmek üzere çalışmalarını sürdürüyor.
Diğer süreçlerin aksine bu sefer Kürdistan Demokrat Partisi (KDP), KYB ve Gorani'nin birlikte hareket etmesinde en önemli neden iktidarın kısmen de olsa paylaşılması. Görüşmeler sonucunda KYB ve Gorani'ye Süleymaniye ve Kerkük'te daha fazla yetki ve iktidar verilmesi konusunda anlaşılması bunun göstergesi. Böylece Barzani, diğer partilere de alan açarak hem iktidarını konsolide etmek hem de gücünü toparlamayı hedefliyor. Geçen sene meclisteki gruplarını birleştiren KYB ve Gorani ise bağımsızlık gündeminin dışında kalmayıp Barzani'ye karşı güçlerini "somut" kazanımlarla tahkim etme şansını yakalamış olacak.

Küresel-Bölgesel güçler ve durumlar

Referandumun gerçekleşme ihtimalini arttıran bir diğer neden ise Suriye ve Irak'ta ortaya çıkan fiili durum. Suriye'de PYD'nin alanının ve gücünün artması, Irak'ta ise Kerkük'ün fiilen bölgesel yönetime dahil edilmesi, Peşmerge'ye yapılan silah yardımları ile verilen askeri eğitimler sonucunda güçlenmesi ve buna karşılık IŞİD'le mücadelede Irak ordusunun sınırlı gücünün ortaya çıkması Kürdistani güçleri bağımsızlık için cesaretlendiriyor.
Öte yandan bölgesel ve küresel güçlerin bağımsızlık meselesine tepkileri ise Türkiye dışında «şimdilik» klasik resmi açıklamalardan ibaret. KDP›nin hem Bağdat›tan bağımsız petrol satışında hem de diğer ekonomik ilişkiler açısından en büyük ortağı Türkiye, 25 Nisan›da Şengal›i bombalayarak hem Kerkük›e bayrak asılmasına hem de referanduma dair görüşlerini ortaya koymuş oldu. Bu saldırıda 5 peşmergesini kaybeden KDP'nin faturayı PKK'ye kesme derdinde olması ise referandumda ulusaldan çok kendi çıkarlarını öne aldığını gösteriyor.
Irak Kürdistan'ındaki güçlerin ortaklaşması, bağımsızlık referandumunun gerçekleşme ihtimalini yükseltse de küresel ve bölgesel güçlerle çıkarları ve onlarla girişilecek ilişkiler de bu sürecin gerçekleşmesinde önemli bir etken olacaktır. Bunların yanı sıra dört parçadaki Kürt halkının mücadelesi de bağımsızlığın "niteliğini" belirlemeye devam edecektir.

Ölmek üzere olan, akademinin ta kendisi

Açlık grevleri, daha çok cezaevi eylemi olarak bilinir. Son zamanlarda ise çocuğunun cenazesini isteyen bir babanın, işini isteyen eğitimcilerin eylemi haline dönüşüverdi.

Meral ÇINAR

Semih ve Nuriye'nin günlerdir devam eden direniş hikâyesi, bize yeniden, ölmek üzere olan akademiyi hatırlattı. Semih ve Nuriye şahsında KHK'lar ile işten atılan öğretmenler ve akademisyenlerin mücadelesi, yeniden gündemimize girdi.
Erdoğan/AKP hükümeti ani ve "keyfi" bir kararla çözüm sürecini bitirip Kürtlere savaş açtıktan sonra, akademiden, "Barış Akademisyenleri" imzalı "bu suça ortak olmayacağız" başlıklı bir metin yayılmıştı. Barış Akademisyenleri için bu hikâyenin başladığı yer burası.
Belki de akademi de son zamanlarda yapılan en önemli çıkıştı.
Çünkü AKP/Erdoğan hükümeti yıllardır toplumsal yapının bütün katmanlarına dayattığı ideolojik yeniden yapılanma sürecini üniversitelere de dayatmıştı. Üniversitelere atadığı rektörler aracılığıyla, özellikle akademik çalışmalara hızla müdahale etmeye, akademisyenler içerisinde de kendisine tehditle gelen bir biat kültürü edinmeye çalıştı.

Akademinin sessizliği bozuldu

Barış Akademisyenlerinin çıkışı üniversitelerdeki bu sessizliği bozdu ve Erdoğan akademiyi ve akademisyenleri saldırılarının merkezine oturttu. Üniversitelerden uzaklaştırmalarla başlayan bu süreç, gözaltılar, tutuklamalar ve ihraçlara kadar uzandı.
16 Temmuz sonrası OHAL koşullarına geçildikten sonra "kamuda FETÖ temizliği" bahanesiyle art arda çıkarılan KHK'lar akademinin ölüm fermanı gibiydi. Sadece akademinin değil elbette, aynı zamanda ilk ve orta öğretiminde.
Art arda gelen KHK listeleri, FETÖ'den çok; devrimci demokrat eğitimcileri, barış akademisyenlerini ve Kürt öğretmenleri hedef tahtasına yerleştirmişti. Hemen hemen bütün alternatif eğitimcileri, özgürlükçü akademisyenleri ihraç ettiler, edilmeyenlerin çoğu da istifa etti.
Bu insanlar şu an yıllardır çalıştıkları üniversitelerin ve okulların kapısından bile geçemiyorlar.
Yüzlerce akademisyen direnmek istedi, cübbeleriyle yerlerde sürüklenene kadar polis şiddetiyle karşılaştılar. Akademik hayatlarına devam etmek için başvurdukları her üniversitede kapı suratlarına kapandı.
Dünyanın bu acımasız yüzüne katlanamayıp intihar edenler de oldu, değişik şekillerde direnişe geçenler de…
Onlarcası günlerce süren oturma eylemlerine başladı. Avrupa'da olup ülkesine dönemeyenler oralardaki meydanlarda, yurtdışına çıkamayıp ülkesine hapsedilenler de buralarda.

İnsanca yaşamaya açız

Nuriye ve Semih'in hikâyesi de bu direnişlerden yalnız biriydi. İki yüz güne yakındır direniş halindeler, bir süredir de açlık grevindeler, kritik noktayı aştılar bile.
Kritik noktaya gelene kadar birçoğumuzun haberi bile yoktu onlardan. "İhraç edilen akademisyenler hayatlarına nasıl devam ediyorlar" düşüncesiyle ne kadar ilgileniyorduk. Açlıktan kırılana kadar hatırlayamadık, bilemedik.
Açlık grevleri, Türkiye'de daha çok cezaevi eylemi olarak bilinir. Son zamanlarda ise çocuğunun cenazesini isteyen bir babanın, işini isteyen eğitimcilerin bir eylemi haline dönüşüverdi. Bu eylemin doğruluğu herkes açısından tartışılır olabilir. Bir sakıncası da yoktur, her eylem biçimi tartışılır olmak zorundadır.
Fakat tartışılır olmayan; bu insanlar ölüme yaklaştıkça bizim içimizde başka şeylerin açlığı kendini gösteriyor. Ne gibi mi?
Barışa, özgürlüğe, insanca bir yaşama dair her şeye aç olmak gibi. Bu açlığı dindirecek tek yolun ise direnmek olduğu çok açık değil mi?

Potansiyel muhalefetten kinetik devrimciliğe

Arap Alevi halkının yeni mücadele eşiği

Arap Alevilerini potansiyel muhalefet çerçevesinde dizginleyen bir takım unsurlardan kopuşmak, Halk Meclisleri örgütlenme deneyimini yaygınlaştırıp, Arap Alevi halkının öz örgütlülüğü haline getirmek özgürlük serüvenimizin yeni eşiği olmalıdır.

Mithatcan TÜRETKEN

16 Nisan başkanlık referandumu öncesi her biri bir sınıfsal eğilimin temsilcisi olan, sistem içi veya sistem dışı oluşumların kendi tercihlerini örgütleme biçimleri "şimdi" için hayati önem taşıyor. "Evet'in" veya "Hayır'ın" örgütlendiği günler, yeni toplumsal-siyasal yaşam için hızlı, etkili ve belirleyici hazırlık günleri idi.
Oylamanın sonucunda, tek adam rejiminin anayasal zeminini yaratmak için kısmi bir ilerleme kaydedilmiş gibi görünse de, açığa çıkan atmosfer Demokratik Cumhuriyetin tüm bileşenlerinin de önünü açacaktır.
Bu bileşenlerin önemli bir kesimini oluşturan Arap Alevilerinin tercihi çok önceden belliydi. Söz konusu oylamanın Arap Aleviler açısından asıl değeri; "Hayır" çalışmaları ile ivmelenecek örgütlülüğün nicel ve nitel boyutlarıydı.

Hayır'ın ötesi

Savaş, katliam, OHAL ve KHK mengenesinden sıyrılmak için önemli fırsatların açığa çıktığı böylesi bir süreçte, Arap Alevi halkını kendi seçim çıkarlarının bir aracı haline getirmek isteyenlerin başarısızlığını bir kenara yazalım.
Bununla birlikte kendi başarılarımız ve başarısızlıklarımızın da analizine çokça ihtiyacımız var.
Arap Alevi halkının "Hayır" oyu vereceğinden bir şekilde emin olan ve bu yüzden "Hayır'ı" örgütlemekten uzaklaşan bir tarza "Halk Meclislerinin" örgütlenme faaliyeti ile gerektiği gibi cevap verilemedi.
Mahalle inisiyatiflerinin ve meclislerinin kurulup genişletilmesi noktasında doğru bir hatta pozisyon almış ve harekete geçmiş olmamıza rağmen, güncel ihtiyacı karşılayacak bir başarı elde edememiz unutulmamalı ve potansiyelin farkına varılmalıdır.
Arap Alevi halkının devrimci komün gücüne indirgemeci bir anlayışla yaklaşılmamalı ve böyle eğilimlerin farkında ve ayrımında olunmalı. Halk Meclisleri, Hayır Meclisleri çalışmalarını değerlendirirken mutlak bunun gibi bir çok özeleştirel tutumu kendi içimizde barındırmalıyız.

Yeni bir eşik

Türkiye'nin Suriye'de cihatçıları destekleyen savaş politikaları ve bölgede artan Alevi katliamları; bunun yanı sıra artan işsizlik, aşağılanma, hedef gösterilme ve provokasyonlara cevap, Defne ve Samandağ ilçelerinden çıkan % 90 civarındaki "Hayır" oyu oldu. Bu Arap Alevi halkının biriken öfkesinin en güncel göstergesiydi.
Başkanlık sistemi ile Ortadoğu'da savaşın körükleneceği ve Güney illerinde cihatçı katillerin barındırılması politikalarının devam edeceği herkes tarafından bilinmektedir. Ancak tek adam rejiminin kurumsallaşması noktasında ağır bedeller ödeyecek bile olsa, Arap Alevi halkının bu öfkesinin dinmeyeceği de herkes tarafından bilinmelidir.
Yeni rejimin yarattığı atmosferden duyulan rahatsızlığın boyutları 2013 Haziran'ında sokağa yansımıştı. Aynı ruhun, yani Gezi Direnişi geleneğinin mayalandığı içinden geçtiğimiz bu günlerde, Arap Alevilerini potansiyel muhalefet çerçevesinde dizginleyen bir takım unsurlardan kopuşmak, Halk Meclisleri örgütlenme deneyimini yaygınlaştırıp, Arap Alevi halkının öz örgütlülüğü haline getirmek özgürlük serüvenimizin yeni eşiği olmalıdır.
Örgütsel muhalefetin örgütlü yıkıcı yaratıcılığa dönüşmesi Halk Meclislerinin başarısına bağlıdır.

Aleviler diktatörlük anayasasına "Hayır-ı" sürdürecek

Cemevlerini, ibadet yeri statüsüne kavuşturma, dergahlarını ve tekkelerini korumak için "Hayır" dediler. Tarihten gelen devrimci değerleriyle Aleviler, tekçi, Türk-İslamcı bir devletin ilanı olan "Başkanlık" sistemine karşı "Demokratik Cumhuriyet" için "Hayır" dediler.

Haydar ARIKUŞU

16 Nisan Referandumunda "Hayır" kazansa da hile ve zorbalıkla "Evet" e çevrildi. Hayırcıların bıkmadan söylediği şey; " Başkanlık sistemi için düzenlenen "yeni anayasa" referandumdan geçerse sandıktan "diktatör çıkacaktır" şeklindeydi. Bu haliyle diktatörlük, sandık sonucunu beklemeden, daha oylar sayılırken uygulanmaya başladı.
Yaşadıklarımız, AKP/ Erdoğan güdümündeki YSK eliyle yapılan, bir seçim darbesidir. Tıpkı 1 Kasım 2015 te yapılan seçim darbesi gibi. 7 Haziran'da, demokratik halk güçlerinin seçim zaferi 1 Kasım "erken seçimiyle" darbelenerek AKP lehine çevrilmişti. Tek fark o zaman 5 aylık süre içinde yapılan seçim darbesi, referandumda "5 saatlik" süreye indirildi.
Referandumda Aleviler, "Hayır" oylarıyla bütünlüklü, tutarlı davranışını sürdürdü.

Gelen sistem diktatörlük sistemidir

Çünkü Aleviler biliyor ki, gelen sistem diktatörlüktür.
Çünkü Aleviler, bu başkanlık sisteminde, Alevilik inancına karşı asimilasyoncu, katliamcı politikalar daha da artacağını biliyorlardı.
Savaş tamtamları çalarak seferberlik ilan eden AKP/ Erdoğan iktidarının, yeni Alevi kıyımlarına gidebileceğini seziyorlardı.
Aleviler, celladına boyunlarını uzatmadıkları için "Hayır" dediler. Kendi inançlarını bağımsız, özgün temelde uygulayıp yaşatmak, geliştirmek için "Hayır" dediler.
Cemevlerini, ibadet yeri statüsüne kavuşturma, dergahlarını ve tekkelerini korumak için "Hayır" dediler.
Tarihten gelen devrimci değerleriyle Aleviler, tekçi, Türk-İslamcı bir devletin ilanı olan "Başkanlık" sistemine karşı "Demokratik Cumhuriyet" için "Hayır" dediler.

Alevileri bütün kötülüklerin başı saydılar

Gezi direnişinde Aleviler, şeytanlaştırıldılar. Aleviler baş belasıydı. Bütün kötülüklerin başıydı.(!) Bunlar da yetmedi Suriye savaşında Beşar Esad'ın Aleviliğinden hareketle Alevileri, baş düşman ilan ettiler.
Ortadoğu politikasıyla, toplumu savaşa kışkırtırken: "Sizin Şah İsmailleriniz varsa bizim de Yavuz Sultanlarımız" olacak diyerekten Alevilere" katliam provaları yaptılar.
Başkanlık sistemi, "İstikrar ve güvenlik getirecek" , "terör bitecek" aldatmacasıyla topluma propaganda edildi.
Erdoğan liderliğinde, hükümet, ordu ve polisçe yürütülen iç ve dış politikalarla ülkeyi nasıl çıkmazlara sürüklediklerini, Kurdukları sömürü ve talan düzeniyle işçilere, emekçilere; yoksulluk, işsizlik iş cinayetleri reva görüldüğünü, Doğanın rant alanına çevrilip talan edildiğini, yoksul semtlerin" kentsel dönüşüm" adıyla sermayeye peşkeş çekildiğini,
Kadınlara karşı, erkek zihniyeti kışkırtılarak, giyimine, hamileliğine, yaşam alanına müdahale edildiği, kadın cinayetleri yaygınlaştığını,
Erdoğan ve ekibinin, "Yeni Osmanlı" özlemiyle fetihçi bir dış siyaset izleyerek, Türkiye halklarını, savaşa sürüklediği, mezhep kavgalarını körüklediği, görülüp bilince çıkarıldığı için Aleviler, "Hayır" oylarında ısrar ettiler.

Şimdi Hayır Meclisleri zamanı

Sandıkta demokrasinin çıkmadığı, meclisin, tek adam rejimiyle işlevsizleştiği ortada. Tam da bu noktada Aleviler, kendi meclislerini oluşturmalıdır. Gezi direnişi süresinde, "forumlar" tarzında örgütlenilmişti.
Referandum sürecinde "Hayır meclisleri" biçimiyle devam etti.
Önümüzdeki dönemde Hayır Meclisleri "Demokratik Cumhuriyet" şiarıyla bütün Anadolu coğrafyasına yayılmalıdır. Toplumsal dinamiklerinin kendi özgünlüğünde oluşturulan "meclislerimiz" ekonomik-demokratik hak ve özgürlüklerimizin güvencesi olacaktır.
09.05.2017

Batini ahlak

Bâtınîliğin şiarı: eline, beline, diline sahip olmaktır. Yani iyi fikir, iyi zikir, iyi amel. Düşüncede, sözde ve davranışta erdemli olma halinden bahsetmektedir.

Seyyid ŞAHİN

Bâtınîlikte asıl olanın birlik (vahdet) olduğunu, onu ; felsefesi, ahlakı, müziği diye incelerken bütünlüğünden ayrı düşünmemek gerektiğini belirterek bir giriş yapalım. Modern bilimin disiplinlere ayrılması gibi gerçeği parçalayamayız, bölemeyiz, çoğaltamayız. Bilim bile şu anda evreni anlamada disiplinlere ayrılmadan ziyade disiplinler arası bütünlüklü bir yapıya gitmekte.
Ahlak insanların toplum içerisindeki davranışlarını birbirleriyle olan ilişkilerini ve beklentilerini düzenlemek amacıyla oluşturulan genel kuralları kapsar. Kısacası neyin iyi neyin doğru olduğunu belirler ve nasıl yaşanması gerektiği ile ilgili söz söyler.

4 kapı 40 makam

Bâtını ahlak konusundaki temel müfredat Hünkar Hacı Bektaş-ı Veli tarafından oluşturulan 4 kapı 40 makam öğretisidir. Burada yaratılmak istenen bir insan (insan-ı kamil) vardır. Amaç ilahi aşka varmaktır. İnsan-ı Kâmil' e ulaşmaktır. Pir Sultan' ın dediği gibi: "Koyun Beni Hak Aşkına Yanayım."
Kişi ilk varolduğu haliyle henüz insan (insan-ı kamil) değildir. Hak ona kendi nefesini vermiştir, yani ondadır. İnsan olabilmek, "Enel Hak" diyebilmek ancak yanmayla, insanın kendini bilmesiyle içindeki öze ulaşmasıyla mümkündür. Çünkü kendini bilen hakkı bilir. İnsan mikro kozmos olduğundan,kendini bilen insan, evreni ve bütün gerçekliği bilir.

Kamil insan

İnsan-ı Kâmil' e ulaşmak inisiye (bir pirden veya üstad tan spritüel bilgilerin sert ve sürekli olarak kademe kademe aktarıldığı eğitim metodu) yoluyla olmaktadır. Burada kişinin asıl yol göstericisi kendisidir esasında. Yani içinde saklı olan kendi, tanrı tarafından nefes üflenen varlık, artık hakkı kendinde taşımaktadır. Hak, insanda gizlidir. Mesele insanın seyr-i sülükunda kendi özü vicdanıyla kendisiyle hesaplaşmasındadır, kendisini "dara çekerek" aydınlanmasındadır.
Hacı Bektaş-ı Veli' nin Makalatta aktardığı bir kısas' tan:
"Benim üç iyi dostum vardır. Ben ölünce; biri evde kalır, biri yolda kalır ve biride benimle gelir. Evde kalan maldır, yolda kalan hısımlardır, benimle gelen ise iyiliğimdir." Derken: sahip olduklarımızdan, hayatımızdaki insanlardan ziyade ilişkilerimizin niteliğinin önemine vurgu yapmaktadır.
Bütün hak kelamlarında maddiyat ötelenmiştir. Kul Himmet' in dile getirdiği gibi: "Dünya Benim Diye Zapta Geçirse, Karun Kadar Malın Olsa Ne Fayda."
Sahip olunabilecek bir şey' in olmadığı aslında bu şekilde dünyanın (kapitalist ilişkiler içerisinde burjuvazinin) bize sahip olduğu söylenmektedir.

Eline-beline-diline sahip olmak

Yine bâtınîliğin bir diğer şiarı: eline, beline, diline sahip olmaktır.
Yani iyi fikir, iyi zikir, iyi amel. Düşüncede, sözde ve davranışta erdemli olabilme halinden bahsetmektedir. 4 kapı 40 makam öğretisine göre: şeriat kapısında şiddetin ya da hırsızlığın kendisi davranış olarak kötü ve toplum önünde hesap verilmesi gereken bir durumdur. Tarikat, Marifet ve Hakikat kapısında ise artık bunların söz ile dile getirilmesi bile kişi için günah görülmektedir. Hatta Sırr-ı Hakikatte insan artık tanrının kendisi olduğundan nefs-i ile mücadelesinde bütün azalarıyla mücadele edip, nefs-i ile ölüp hakkı kendinde zuhur ettirdikten sonra (Enel Hak) şiddetin, hırsızlığın vb. düşüncesi bile fena olmaktadır.

Özü dara çekmek

İlk başta toplumsal yaşamın gereği olarak yapmadığı davranışlar sonrasında insan; tam bir arınma ile hesabını yalnızca kendine (özünü dara çekerek) verece-ği bir aşamaya gelir.
Kişi kendi kendisinin yargıcı olur. O artık hem sanıktır hem de kendini yargılayan. Bu şekilde de "Rıza Şehri" ni ilk önce kendisinde sonrada bütün toplumda zuhur ettirecektir.
Son söz olarak: batıni irfanında kişinin kendi aydınlanması elbette önemlidir. Ancak uzak doğu geleneğinde olduğu gibi, dünyadan "el etek çekmek" anlamına gelmez. İnsan-ı Kamil yolundaki kişi yalnız kendi içindeki Yezit ile değil zahirde ki Yezitlerle de mücadele etmelidir.
Aşk ile…
08.05.2017

EKONOMİ

VOLKAN YARAŞIR

Total devlet finans kapitalin yönelimleri ve tercihinin en somut biçimi olarak hayat buluyor

Yüksek konjonktür ve kriz sarmalı

Devlet krizi, ekonomik kriz, sistemin meşruiyet krizinin açığa çıktığı bu koşullarda siyasal belirsizlik yoğunlaştı. Sistemin kendini yeniden üretme mekanizmalarını yitirmesiyle, devletin hızla total devlete ya da olağanüstü devlet biçimine dönüşmesi kaçınılmazlaşıyor.

Referandum sonuçları Türkiye'nin neo-liberal dönüşüm sürecinin stratejik bir aşamasını işaretledi. İçine girilen yüksek konjonktür, olağanüstü bir dönemin ya da olağanüstü rejimlerin önünü açıyor. Kendini bir kriz sarmalıyla dışavuran süreç büyük alt üst oluşları ve katastrofik gelişmeleri beraberinde getirebilir.
Devlet krizi, ekonomik kriz, sistemin meşruiyet krizinin açığa çıktığı bu koşullarda siyasal belirsizlik yoğunlaştı. Sistemin kendini yeniden üretme mekanizmalarını yitirmesiyle, devletin hızla total devlete ya da olağanüstü devlet biçimine dönüşmesi kaçınılmazlaşıyor.
Total devlet finans kapitalin yönelimleri ve tercihinin en somut biçimi olarak hayat buluyor.
Son derece yıkıcı gelişmeleri bünyesinde taşıyan bu süreç bir yanıyla da sistemin kırılganlığının arttığını gösteren emareleri açığa çıkarıyor. Sistem katılaştıkça kırılganlığı artıyor ve meşruiyeti aşınıyor.

Yıkıcı ekonomik kriz

Türkiye'de ekonomik krizin bütün dinamikleri açığa çıkmış durumda. 2016 yılı son çeyreği kritik bir moment oldu. Kriz ancak ülkeye giren 9.2 milyar dolarlık kayıt dışı parayla ötelendi.
Hızlı sermaye kaçışları ve döviz şoklarının yarattığı tahribat yıkıcı sonuçlar yaratmadan atlatıldı.
Ne var ki ekonominin yapısal sorunları etkisini her düzeyde hissettiriyor. Başta dış borç giderek artıyor.
Cari açık kronikleşmiş durumda. Cari açık petrol fiyatlarında yaşanan düşüşe karşın 34 milyar dolara ulaştı.
Dış kaynak bağımlılığı ekonominin ölümcül kıskacı olmaya devam ediyor. Sanal ya da spekülatif büyüme kendini durgunluğa bırakmış durumda. Enflasyon kontrolsüz bir noktaya evriliyor.

Küresel finansal gelişmeler çoklu kırılganlık içindeki ekonomide büyük alt üst oluşlara neden olabilir.

IMF, Türkiye'de 2017 enflasyon beklentisini yüzde 10.1 olarak açıkladı. Artık iki haneli rakamlar enflasyonun seyrini belirleyecek.
Türkiye'de işsizlik oranı kritik eşiklerde seyrediyor.
Dövizdeki hareketlenme devam ediyor. İç politikadaki gelişmeler, küresel finansal salınımlar ve FED'in alacağı yeni kararlar her an dövizde yeni şokların yaşanmasına yol açabilir.
Kamu maliyesinde problemler sürüyor. Kamu maliyesinde yaşanan kalıcı bozulmalar sarsıcı sonuçları beraberinde getirebilir.
Öte yandan özellikle 2016 Temmuzundan sonra artan sermaye kaçışları devam ediyor. Bu kaçışların yarattığı etkiler ve dövizdeki yaşanan şoklar Körfez sermayesi akımlarıyla ve şaibeli parayla engellenmek istendi. Şimdilik bu akımların ülkeye gelmesi sürüyor.
Ortadoğu'daki gelişmeler ve küresel aktörlerin izleyeceği yeni politikalar bu yöndeki parasal hareketleri sekteye uğratabilir. Bu durum Türkiye ekonomisinin yaşamsal dış kaynak ihtiyacını karşılayamaması anlamına gelecektir.
Ekonominin dönmesi engelleyecek ve borç çevrimini kıracak bu durumun senkronize krizleri tetiklemesi kaçınılmazdır.
2017 yılının ikinci yarısı bir dizi kritik gelişmeye gebedir. Jeo-politik türbülans, Ortadoğu'daki sürekli savaş ve sürekli iç savaş hali, totaliter düzenlemeler, yaşanan siyasi belirsizlik, küresel piyasalarda yaşanan sorunlar ve FED yeni para ve faiz politikalarının ekonomide anafor etkisi yaratması kaçınılmazdır.

Stagflasyon etkisi

Ekonomide durgunluk ve enflasyonun birarada yaşanmasına literatürde stagflasyon adı verilir. Bu durumda işsizlik oranı artarken, fiyatlar da hızla yükselir.Türkiye ekonomisi stagflasyon içinde. İç ve dış kırılganlığın arttığı koşullarda stagflasyonun hızla ekonomik krize evrilmesi yüksek bir olasılıktır.
Ekonomide kriz dinamiklerinin bütünüyle açığa çıktığı bir sürecin içine giriyoruz.
2017 yılının ikinci yarısı siyasal istikrarsızlığın ve meşruiyet sorununun devam ettiği, OHAL'in sürdüğü ve otoriter düzenlemelerin yapıldığı bir dönem olacak.
Jeo-politik risklerin çoğalması ve küresel finansal gelişmeler çoklu kırılganlık içindeki ekonomide büyük alt üst oluşlara neden olabilir.
Türkiye'de ekonomik kriz artık aktüeldir. Her "an" patlayabilir.
Ve yıkıcı anafor etkisi yaratması kaçınılmazdır.

Döviz şokları kapıda

Günlerde dövizde oynaklık sürecek. Özellikle FED'in olası faizleri artırma kararı yeni döviz şoklarına kapı aralayabilir.

TL küresel piyasalarda en spekülatif para olma özelliğini koruyor. Medya, TL'deki düşüşü her ne kadar siyasal belirsizliğe bağlasa ve yaşanan durgunluğun kaynağının siyasal belirsizlik olduğunu ve referandum sonuçlarının bu problemi ortadan kaldıracağını ileri sürse de sorunun ciddiyeti devam ediyor.
Referandum sonrası TL'de öngörülen yükseliş gerçekleşmedi. Siyasi ve jeo-politik gerilim sürüyor. Her şeyden önce siyasal belirsizlik referandum sonrası artarak devam ediyor. Öte yandan erken seçim olasılığı yükseliyor.
FED'in ve Avrupa Merkez Bankası'nın önümüzdeki aylarda para politikalarında değişikler yapması yüksek bir ihtimal. Faiz artırımlarının ötelenmesine kısa bir müddet sonra son verilebilir. Özellikle Avrupa Merkez Bankası böyle bir gündemlerinin olmadığını açıklasa da, özellikle FED'in ve Bundesbank'ın oluşturduğu basınç karşısında bu yaklaşımını değiştirebilir. Zaten faiz artırımı FED'in gündeminde.
Önümüzdeki aylarda yaşanacak böylesi değişikler sermaye kaçışları yanında, Dolar ve Avro'da ciddi yükselişleri beraberinde getirebilir.
Olağanüstü rejimin inşası yönündeki hamleler, siyasi belirsizliğin artması dövizdeki oynaklığı şiddetlendirecek etmenler olarak dikkat çekiyor.

Dolar'da artış devam edecek

ABD yatırım bankası Goldman Sachs, TL'nin zayıflamaya devam edeceğini ve 12 aylık Dolar/TL tahminin 4 TL olacağını açıkladı. Ayrıca global finansal koşullarında yaşanan sıkışma ve yerel enflasyon görünümünü bozulmaların ekonomide yaratacağı olumsuz etkilere vurgu yaptı.
Kısaca önümüzde günlerde dövizde oynaklık sürecek.
Özellikle FED'in olası faizleri artırma kararı yeni döviz şoklarına kapı aralayabilir.
Küresel finans krizinin artçı şoklarının sermaye hareketlerinde yaratacağı dalgalanmalar da döviz kurlarında önemli oynamaları beraberinde getirebilir.

Her şey finans kapital için

Yaratılan fon sistemi finanslaşmanın somut biçimi oluyor. Finans kapitalin kâr arzusuna hitap eden ve ihtiyaçlarına uygun düzenlemeleri içeren fon sistemleri bir yandan emeğin güvencesizleştirilmesinin adımı olurken, diğer yandan küresel düzeyde finanslaşma sürecinin bir parçası olarak devreye sokuluyor.

Referandum sonrası politik ve ekonomik belirsizlik sürüyor.
Türkiye bu süreçte giderek bir off-shore ülkeye dönüşüyor.
Ve alınan bir dizi radikal karar finans kapitalin stratejik hedeflerine hizmet ediyor.
Bu yönelimin somut göstergesi Global Finanscial Integrity'in raporu oldu. GFI'nin "Gelişen ülkelerde yasadışı finansal akımlar" adlı raporuna göre 2014 yılında Türkiye'den 12 milyar dolar para yasadışı yollarla yurtdışına aktarılıp, aklandı. 10 yılda aktarılan tutar ise 125 milyar doları buldu.
Yüksek dış borçlanma, dış bağımlılığı derinleştirirken, sanayi ve ticarette büyüme yavaşladı, iç tasarruflarda gerileme yüzde 14'e ulaştı, cari açık ise kronik bir sorun haline geldi.

Yeni kaynak, yeni finanslaşma hareketleri

Neo-liberal dönüşüm programını en radikal bir şekilde hayata geçiren siyasi iktidar, stratejik adımlar atarak önemli özelleştirmeler gerçekleştirip, ayrıca finanslaşma yönünde ciddi operasyonlar yapıyor. Özellikle yaratılan fon sistemi finanslaşmanın somut biçimi oluyor. Finans kapitalin kâr arzusuna hitap eden ve ihtiyaçlarına uygun düzenlemeleri içeren fon sistemleri bir yandan emeğin güvencesizleştirilmesinin adımı olurken, diğer yandan küresel düzeyde finanslaşma sürecinin bir parçası olarak devreye sokuluyor. BES ve Ulusal Varlık Fonu en dikkat çeken finansallaşma adımları oldu.
Aslında yeni fon sistemlerinin kaderi İşsizlik Sigorta Fonu'nun kaderine bakıldığında anlaşılabilir. İşsizlik fonunda biriken para 106 milyar lirayı buldu. Aktif fon niteliği taşıyan fondan bugüne kadar işsizlere aktarılan miktar toplam rakamın sadece yüzde 12'si. Fonda biriken miktar finans kapitalin hizmetine bırakılmış durumda.
1 Ocak 2017'den itibaren başlatılan zorunlu BES uygulaması ve bireysel emeklilik fonlarında biriken miktar ise 60 milyar TL'yi ulaştı. Ayrıca gündeme getirilen Kıdem Tazminatı Fonu'yla 17 milyon işçinin geleceği ipotek altına alınıyor. Ve burada 15 yıl boyunca çalışanlara ödeme yapılmayarak bu fonda olağanüstü bir kaynağın birikmesi hedefleniyor. Ulusal Varlık Fonu'yla da son derece önemli kamu kaynakları fona aktarılarak, olağanüstü bir kaynak elde ediliyor. Bu adım aynı zamanda Türkiye'nin anonim şirket haline getirilmesinin önemli adımı olarak dikkat çekiyor. Ve kamu varlıklarının ipotek altına alınıp büyük miktarda borçlanmanın önü açılmaya çalışılıyor.

Yeni yağma alanları

Türkiye ekonomisinin kriz anaforuna girdiği koşullarda finans kapital bir yandan sınıfa yeni emek rejimleri dayatarak, sınıfı enkazlaştırmaya çalışıyor, diğer yandan kıdem tazminatı fonu gibi fonlarla yeni kaynak oluşturarak sınıfın geleceğini gasp etmeyi arzuluyor. Diğer fon sistemleriyle finanslaşma yönünde stratejik adımlar atılıyor. Her finanslaşma sürecinin ekonomik bir parazitleşme süreci olduğu hem teorik, hem pratik yaşananlardan bilinen bir gerçektir. Finans kapital dizginsiz kâr arzusu fon sistemleriyle tatmin edilmeye çalışılıyor. Yeni fon sistemleriyle ülkenin bir nevi anonim şirkete dönüşme sürecinin stratejik adımları atılıyor. OHAL ve KHK ile Türkiye Varlık Fonu'na borsa, tahvil ihracı, diğer finansal faaliyetler yapma yetkisi verildi. Fon şu anda fiili olarak Türkiye'nin en büyük holdinglerinden birine dönüştü.
Finans kapital şirket devlet ve total devlet düzenlemeleriyle tahakkümünü artıracak ve yeni kâr alanları oluşturacak olanaklara kavuşuyor.
Bu manada, totaliter düzenlemelerin ve demokratik alanın daralmasının kendisi açısından hiç önemi yok. Özellikle yeni emek rejiminin hayata geçirilmesi ve yeni kar kaynaklarının kendisine açılması için her şeyi göze alabilir. Önümüzdeki süreç finans kapitalin yeni kaynakları yağmalamasına sahne olacaktır.

Yeni fon sistemleriyle ülkenin bir nevi anonim şirkete dönüşme sürecinin stratejik adımları atılıyor. OHAL ve KHK ile Türkiye Varlık Fonu'na borsa, tahvil ihracı, diğer finansal faaliyetler yapma yetkisi verildi. Fon şu anda fiili olarak Türkiye'nin en büyük holdinglerinden birine dönüştü.

ORTADOĞU

Ortadoğu'daki sismik dalgalar yeni fay hatlarını muştuluyor

Suriye'de çatışma-çatışmasızlık diyalektiği

Çatışmasızlık bölgeleri ile çatışma bölgeleri birlikte ele alındığında, hem küresel hem de bölgesel güçlerin Suriye'deki paylaşım savaşının ileriki aşamaları için mevzilenme hamlelerini yaptıkları görülüyor.

Hasan FERAMUZ

6. yılını devirmeye hazırlanan Suriye'deki savaş, "yeni" diplomatik hamleler ve çatışmalarla devam ediyor. Bir taraftan Astana görüşmelerinde "çatışmasızlık bölgeleri" oluşturulması kararı alınırken, diğer taraftan başta Hama kırsalı olmak üzere Palmira ve Şam'ın doğu kırsalında çatışmalar giderek artıyor.

"Çatışmasızlık Bölgeleri"

Astana'da devam eden görüşmelerin 4. turunda öne çıkan konu çatışmasızlık bölgelerinin oluşturulması oldu. Rusya, İran ve Türkiye'nin üzerinde mutabakata vardığı, "muhaliflerin" ise kabul etmeyerek görüşmeleri terk ettiği bu karara göre ilk olarak şu dört bölgede gerilim azaltılacak, çatışmalar durdurulacak: Doğu Guta, İdlib, Humus'un kuzeyi, Kuneytra ve Dera'yı içeren güney bölgesi.

Görüşmelerin ardından Rusya'nın "terörist gruplarla mücadelenin devam edeceğini" açıklaması, alınan kararın bir "mola" niteliği taşıdığını gösteriyor. Güney bölgesinin bir kısmı dışında bölgelerin tamamına cihatçı grupların (ki bunların tamamının terörist olduğu kabul ediliyor Esad tarafından) hakim durumda olduğunu düşündüğümüzde, Rusya'nın hem güç tazelemeyi hem de Doğu Guta ve İdlib'teki gruplar arasındaki bölünmeleri derinleştirmeyi hedeflediği görülüyor.

Türkiye ise çatışmasızlık bölgeleri ile yıllardır ABD'den talep ettiği tampon bölgenin "çakma" versiyonunu almanın heyecanı içinde. Esad'ın devrilmesini şimdilik ikinci plana atan Türkiye, bu kararla hem kantonlara daha fazla yönelme hem de Azaz-Cerablus bölgesindeki varlığını konsolide etme şansını yakalamış oldu. Dolayısıyla Rojava'ya yönelik saldırılarda kullanmak için TSK ile işbirliğindeki çetelerin güçlendirilmesi ve yönlendirilmesine de vakit kazanılmış oldu.

Bu kararla birlikte İran da artık Suriye'de kalıcı ve karar verici bir özne olduğunu somutlaştırmış oldu. "Muhaliflerin" görüşmeleri terk etmelerine neden olan Hizbullah'ın, Afgan ve İranlı milislerin varlığının tartışılmaması, İran'ın ilerleyen süreçte de Suriye'de bütün gücüyle olacağını göstermekle birlikte varlığını da meşrulaştırmış oldu.

Görüşmelerde Rojava'nın ele alınmamış olması ise Kürt sorununun "özel" bir gündemle ele alınacağını gösteriyor. Bu "özel" durum PYD ve Suriye Demokratik Güçleri'nin (SDG) meşru bir güç ve bölgesel bir iktidar olarak güçlenmesini sağlıyor.

"Çatışma Bölgeleri"

Görüşmelerle birlikte çatışmalar da bütün hızıyla sürüyor. Suriye Demokratik Güçleri (SDG), Tabka'yı da alarak tamamen Rakka'ya yönelmiş durumda ve Türkiye'nin saldırıları dışında bu yöneliş durdurulamaz gözüküyor. Suriye ordusu ise Palmira çevresinde yeni yerler ele geçirirken, cihatçı çetelerin Hama'nın kuzeyine yaptıkları büyük saldırıda kaybettiği yerleri de geri almış durumda. Doğu Guta'nın Kabun bölgesi ve Şam'ın doğu kırsalında ise "muhaliflerle" çatışmalar devam ediyor. Bu çatışmalarda İsrail'in Suriye ordusunu vurması, ABD'nin eğitip donattığı grupların güneydoğudaki çölde ilerleyerek Deyrezzor'un 60 km yakınına gelmesi ise İsrail ve ABD'nin doğuda çektiği sınırları gösteriyor.

Yeni bir aşama

Bu bağlamda çatışmasızlık bölgeleri ile çatışma bölgeleri birlikte ele alındığında, hem küresel hem de bölgesel güçlerin Suriye'deki paylaşım savaşının ileriki aşamaları için mevzilenme hamlelerini yaptıkları görülüyor. Dolayısıyla Suriye'deki savaşın yeni bir aşamasının arifesinde olduğumuzu söyleyebiliriz.

İran'da "seçim" vakti

Golestan eyaletinde 42 kişinin öldüğü maden kazasında halkın Ruhani'nin arabasının tekmeleyip, camlarına vurmasında gösterdiği tepki Ruhani'nin işinin hiç kolay olmadığını gösteriyor.

Hasan FERAMUZ

Son dönemde yaptığı atılımlarla Ortadoğu'daki egemenliğini genişleten İran'da 19 Mayıs günü cumhurbaşkanlığı seçimleri gerçekleşecek. Bu seçimi diğerlerinden önemli kılan nedenlerinin başında da bu "atılım" geliyor. Bundan dolayı da bu seçimler sadece İran'a değil, aynı zamanda Ortadoğu'daki herkese tesiri olacak bir etkiye sahip.

Muhafazakarların "duygusallığı"

Cumhurbaşkanlığına aday olacak kişileri belirlemekle görevli olan Anayasa Koruma Konseyi, başvuru yapan 1600'e yakın kişiden 6 kişinin adaylığını onaylamış durumda. Altı adaydan üç isim ön plana çıkıyor: şimdiki cumhurbaşkanı Hasan Ruhani, Tahran Belediye Başkanı Bakır Galibaf ve eski Başsavcı İbrahim Reisi.

İran İslam Devrimi'nden bu yana adaylar, muhafazakarlar ve reformcular olarak sınıflandırılıyor. Galibaf ve Reisi muhafazakar, Humeyni ise reformcuların adayı olarak öne çıkarılıyor.

Tahran Belediye Başkanı olan Galibaf, eski polis şefi ve hava kuvvetleri komutanı. Medyada tanınırlığı yüksek olan Galibaf'ın adı gerçekleşmeyen projeler, belediyeyi uğrattığı zararlardan dolayı yolsuzluklarla anılıyor.

Reisi ise Galibaf kadar "medyatik" olmasa da bilinen bir eski başsavcı. Reisi 1988'deki yargılamalarda binlerce muhalifin idam ettiren ölüm komitesinin dört üyesinden biri idi. Bundan dolayı "Katliam Ayetullahı" olarak da bilinen Reisi'nin adı Hamaney'in varisi olarak da geçiyor. Reisi ayrıca yıllık geliri yüz milyar dolarlar olan "Astan-i Kudsi Rezevi" isimli İran'ın en varlıklı vakfının başkanlığını yürütüyor.

2005-2013 yılları arasında cumhurbaşkanlığı yapan "muhafazakar" Ahmedinejad'ın adaylığı ise onaylanmadı. Hamaney'in "tavsiyesine" karşı çıkarak aday olan Ahmedinejad'ın adaylığının onaylanmamasının altında iktidarı döneminde büyük boyutlara varan yolsuzluklar bulunuyor.

Dolayısıyla muhafazakar adaylar vaatlerinden çok, paraya olan "duygusallıkları" ile ön plana çıkıyor.

Ruhani rahat değil

Yapılan anketlerde açık ara önde gözüken Ruhani, kadınların ve gençlerin desteğini almış durumda. İktidarı döneminde nükleer anlaşma sözünü yerine getiren Ruhani, beklenen ekonomik gelişmeyi sağlamamakla eleştiriliyor. Ruhani'nin verdiği tavizlere rağmen ekonomik atılımı sağlayamadığını ileri süren muhafazakarlar, tekrar nükleer silahlanma politikasını geçilmesini savunuyor. Ruhani ise ekonomik etkinin yeni yeni görüleceğini söyleyerek ikinci kez cumhurbaşkanlığını istiyor.

Halkta da vaat edilen ekonomik gelişmenin gerçekleşmemesinin hayal kırıklığı ile birlikte de öfke giderek artıyor. Golestan eyaletinde 42 kişinin öldüğü maden kazasında halkın Ruhani'nin arabasının tekmeleyip, camlarına vurmasında gösterdiği tepki Ruhani'nin işinin hiç kolay olmadığını gösteriyor.

Hamaney ise Ruhani'nin üzerindeki baskıyı arttırıyor. Özellikle Ruhani'nin Birleşmiş Milletler'in eğitimde cinsiyet eşitliğini arttırma programını desteklemesine sert tepki gösteren Hamaney, çizgileri net bir şekilde belirlemeye devam ediyor.

Öfke kabarıyor

Muhafazakarlar ile Reformcuların kısmen ortaklaştığı konu ise Ortadoğu. İki grup da İran'ın bölgedeki etkisinin korunması ve geliştirilmesinden yana. Fakat bu konu esasen bu iki grup tarafından değil, Hamaney tarafından belirleniyor. Bu konuda tek söz sahibi Hamaney. Her ne kadar "seçim" olsa da İran'da dini merciin siyasete ve sisteme egemen bir güce sahip. Fakat hem Ortadoğu'daki gelişmeler hem de halkın başta ekonomik duruma olan öfkesinin giderek artmaya başlaması, bu egemenlik üzerinde soru işaretleri doğuruyor.

Yeni Mısır'ın kısa oluşum tarihi

Rejim bunalım dönemini aşırı ve absürt bir milliyetçilikle kavramlaştırabildi. Böylece geçici bir meşruiyet kurup, hakiki bir askeri darbe gerçekleştirebildi. Ardından isyancıların hedefleri arka plana itildi çünkü daha acil durumlar vardı.

Ahmet ZEKERIYA
Evrim MUŞTU

2011'de "Arap Baharı" adı verilen isyanları ortaya çıkaran iktisadi ve siyasi krizler, Ortadoğu'daki rejimlerin değişmesine yol açmıştı. Mısır'da meşhur Tahrir ayaklanmalarının sonucunda, uzun süreli cumhurbaşkanı ve eski General Hüsnü Mübarek'in askeri-sivil iktidarı sona ermiş ve demokratikleşme süreci başlatılmıştı. Bunun neticesi olarak Haziran 2012'deki demokratik seçimle Muhammed Mursi'nin, Müslüman Kardeşler'in (İhvanların) tam bir yıl süren hükümeti kurulmuştu.

3 Temmuz 2013 tarihinde Mısır Silahlı Kuvvetleri'nin (MSK) müdahalesiyle İhvan hükümeti şiddetli bir sonla karşılaştı. Generalliği terk eden el-Sisi'nin öncülüğünde kendisini yeniden tesis eden ve bugüne gelen iktidar süreci; kimine göre "Arap Baharıyla" başlayan demokratikleşme sürecinin baltalanması, kimine göre ise bu sürecin devamı veya bir üst aşaması olarak değerlendirildi.

Tarafsız askeriye ile "iç ve dış düşmanlar" efsanesi

Peki el-Sisi nasıl ortaya çıkabildi? Mübarek gibi 'eskiden' MSK içerisinde yer alan el-Sisi, bu darbeyi meşrulaştırmak için, Mübarek ile arasındaki "temel farkı" vurgulamak zorundaydı. El-Sisi'ye göre, Mübarek rejiminin içerisindeki "bir takım unsurlar" kendi hesabına çalışıp, devlet cihazlarını çıkarları için kullanıyor ve vatanın kanını emiyorlardı. Kendisi ise Mısır toplumun bütününü kapsayan, onu felaketten -yani İhvanların Türkiye, Katar, İsrail ve Amerika, hatta Hamas ile beraber planlamış olduğu vatanı bölen politikalarıkoruyan tarafsız bir gücü temsil ediyordu.

El-Sisi rejimi bu senaryo ile 2011 isyanının asıl hedefini kendi çıkarlarına göre uyarladı. Ancak isyancıların iç çelişkilerini kullanarak, onları bölüp birbirleri ile karşı karşıya getirdi. İhvanlar terörist ve hain olarak ilan edildikten sonra, bunların arkasında bölge ve dünya güçlerinin olduğu vurgulandı. Bu şekilde vatanın kendisi tehlikede göründü.

Rejim bunalım dönemini aşırı ve absürt bir milliyetçilikle kavramlaştırabildi. Böylece geçici bir meşruiyet kurup, hakiki bir askeri darbe gerçekleştirebildi. Ardından isyancıların hedefleri arka plana itildi çünkü daha acil durumlar vardı; vatanı böldürtmemek gibi.

Yeni güç dengesi Eski zulüm

Mübarek'in 30 yıllık iktidarını sağlayan birçok bürokrasi ve silahlı kurumların meşruiyeti (özellikle Polis ve "Zuvar el-Leyl"(Gece Misafirleri) olarak bilinen "Amn el-Dawla", yani siyasi istihbarat teşkilatı), Tahrir ayaklanmalarıyla ciddi şekilde çökmüştü. İsyancılar tarafından ilk olarak ateşe verilen yerler karakollar, istihbarat teşkilatları ve Ulusal Demokrat Partisi'nin (Mübarek'in partisi-UDP) merkeziydi. Oluşan vakum İhvanlar tarafından, MSK'nın kontrolüyle doldurulamayınca, MSK'nın kendisi devreye girdi. Devleti ve toplumu organize etmek bundan sonra onun resmi göreviydi. Fakat bu kapasiteye hakim olabilmek için, el-Sisi'nin ilkinde bahsettiği o "fesat unsurlarına" ihtiyacı oldu. Bunlara yeni kıyafet giydirildi, kalıntılarının isimleri değiştirildi. Örneğin "Zuvar el-Leyl" artık "Amn el-Dawla" değil, "Amn el-Watan" ismini taşıyor. Değişen şu ki, Mısır toplumunun siyasi öncülüğünü yapanlar artık doğrudan askerler. Devam eden ekonomik krize çözüm üretemeyen, fiyasko politikalarla tökezleyen rejim, en son zamlara karşı eylem düzenleyenlere, General Mansur ağzından şöyle seslendi: "Yahu vatan ağlarken şikayetten başka bir şey yapamıyor musunuz? Bu nankörlüktür! İnsan vatan için akşam yemeğini feda eder! Ya bu, ya da Mısır yok olacak!".

"Vatanın bölünmesi" artık her şeye bahane olma niteliğini yitirince, rejim çaresizliğini öfkelenerek örtemeye çalışıyor, fakat bu da gücünün zayıflığını açığa çıkarıyor. Mansur gibi kendisini palyaçoya çeviren figürler -ve bunlardan birçoğu- otoriterlerini ancak şiddetle koruyabilecekler. Ne yazık ki bu işin uzmanları bunlar. Bu şartlar altında isyanın yolu uzun ve zor olacak.

DÜNYA

100 gün Trump başkanlığından sonra çok da bir şeyin değişmediğini görüyoruz

Trump'ın başkanlığının ilk bilançosu

29 Nisan itibariyle Trump başkanlığının ilk 100 günü geride kaldı. Bütün retoriğe rağmen 100 gün sonra şunu görüyoruz ki, önceden işaret edilen politikalar büyük oranda hayata geçirilmedi.

M. ZIRNGAST

Başkanlık öncesi açıklamalarındaki çelişkilerden ötürü Trump'ın ne yapacağını anlamak güçtü. Trump, başkan seçildikten ve hükümetin başına geçtikten sonra çıkardığı kararnamelerle hızlıca hareket etmeye başladı. Fakat 100 gün sonra görüyoruz ki, önceden işaret edilen politikalar büyük oranda hayata geçirilemedi.

Sağlık reformu ve ekonomi

Başkanlık kampanyasındaki retoriğe bakarsak, çelişkiler altında birkaç sabit vurgu açığa çıktı. Örneğin, daha sert bir göçmen politikası.
Trump başkanlığının ilk günlerinde kararnamelerle o hedefe doğru kimi adımlar attı. ABD havaalanlarında çoğu Müslüman ülkelerden gelen insanların vizeleri iptal edildi. İnsanlar havaalanlarından geri çevrilip kaos yaratıldı. Bu hamleler hem toplumsal hem de hukuki anlamda ciddi muhalefet yarattı. Şimdiyse gündemden düştü.
Trump'ın retoriğindeki en önemli noktalardan bir diğeri, Obama döneminde yürürlüğe giren sağlık reformunu yok etmekdi. Bu hamle seçmeli kemer sıkma politikasının bir parçası olacaktı. Fakat Trump'ın düzenlemesi, kongrede kendi parti üyeleri tarafından reddedildi. Daha sonra yumuşatılmış hali ise kongreden kıl payı geçti. Ama büyük ihtimalle senatoda geri çevrilecek.
Vergi reformuna gelecek olursak, Trump'ın ve sermayenin şimdiye dek tek ciddi zaferi bu gibi gözüküyor. Yeni "plan" ile gelir vergisi %35'ten %15'e indirilecek ve bu hem bireyler hem de şirketler için geçerli. Böyle bir vergi indirimden büyük oranda zenginler ve şirketler faydalanacağı aşikâr. Bütçe tartışmalarda da değişen pek bir şey yok. Borçlanmayı durduracağı söylenen Trump, şimdi ise kongreden fazla borçlanma için izin almış durumda. Trump'ın savunduğu bütçe kesintileri neredeyse uygulanmayacak. Aksine "savunma" bütçesi arttırılacak.

Dış politika

ABD egemenleri arasında jeopolitik yönelim konusunda uzun zamandır iki ana eğilim var: Biri daha çok Çin Halk Cumhuriyet ile bir uzlaşmayı varıp, Rusya'ya karşı sert bir tavır koymaya çalışıyor; diğer eğilim ise tam tersini savunuyor.
Trump dönemiyle birlikte Rusya'yla yakınlığı savunan fraksiyon ağırlık kazanmış gibi oldu. Ocak ayında, henüz başkan olmadan önce Trump, NATO'nun hükümsüz olduğunu bile söylemişti. Rusya politikası Ulusal Güvenlik Danışmanı Michael Flynn ve başdanışmanlık yapan aşırı sağcı Steven Bannon tarafından açıklandı.
Ama Flynn Şubat'ta Trump hükümetindeki ilk "kurban" oldu. Rus diplomatlarıyla yaptığı görüşmeler hakkında yalan söylediği FBI tarafından ortaya çıkarıldıktan sonra istifa etmek zorunda kaldı. Nisan'da Trump hükümetindeki iç dengeler iyice kaymaya başladı. 4 Nisan'da Bannon Milli Güvenlik Kurulundan (MGK) çıkarıldı. Bir gün sonra ABD Suriye askeri üssüne füzeli saldırı düzenledi. Bannon'un bu hamleye karşı çıktığını öğrendik sonradan. Sadece bir hafta sonra, 12 Nisan'da Trump, "NATO'nun hükümsüz olduğunu söyledim. Artık hükümsüz değildir" dedi. Ertesi gün Afganistan'a şimdiye dek kullanılan nükleer olmayan en güçlü bomba atıldı.
Son olarak, Kore yarımadasındaki gerilim yükseldi. ABD, Kuzey Kore ve Çin arasındaki artan gerilimi kendi çıkarları için kullanmaya çalışıyor. Trump başlangıçta Rusya ile flörtleştikten sonra, çubuğu Çin'e doğru büktü.

ABD'nin iç çatışmaları

Trump hükümetinin içinde çatışan fraksiyonlar var ve gittikçe daha net görüyoruz bunu. Trump'ın kendisi bir paravan, asıl tartışmaları ve çatışmaları saklayan bir duman perdesi. Öyle gözüküyor ki, Trump'ın başkanlığıyla birlikte ABD'deki devlet ve sermaye sınıflarının çıkarları ve kavgaları daha önce görmediğimiz bir netlikte gösterimde.
Serleşen devlet krizinin zirvesi FBI direktörü James Comey'nin 9 Mayıs'ta görevden alınması oldu. Son zamanlarda FBI siyasi sahnede alışılagelenden daha ön plandaydı. Başkanlık seçimlerine birkaç gün kala Comey şahsında FBI, Hillary Clinton'un e-mail skandalını tekrardan gündeme getirirken, Trump'a ister istemez büyük bir yardımda bulundu. Şimdi ise FBI, Trump hükümetinin Rusya ile bağlantılarını irdeliyor. Öyleyse Comey, hakkında araştırma yaptığı kişi tarafından kovulmuş. Bu olay çeşitli olasılıklara yol açabilir ve ne olacağını henüz belli değildir.

Sonuç olarak...

Bütün bunlar bize neyi gösteriyor? ABD artık dünya çapında kendi kafasına göre hegemonya sağlayamıyor. Ülkede ise, siyasi sistemde derin bir kriz yaşanmaktadır. Egemen sınıflar, sermaye, ordu, istihbarat örgütleri bu krizden ötürü çatışmaktadır. Gerçekten demokratik ve halkçı güçler için bu çok yönlü hegemonya krizi büyük bir fırsattır. Bernie Sanders'in Demokratik Parti'nin ön seçimlerinde yürüttüğü kampanya böyle bir hamlenin ipuçlarını sunmuştu. Yalnız Sanders iki partili sistemin tuzağına düştü. Demokratik-halkçı bir alternatif Demokratik Parti dışında oluşturulmalı.

Venezuela dönülmez ufka doğru ilerliyor

Muhalifler" maçı kazanana kadar oynamaya niyetlerini belirtirken Maduro maçı berabere bitirmenin yollarını aramaya devam ediyor. Fakat gerek fabrikaların kamulaştırılmasına öncülük eden işçiler gerekse komünlerin kurulmasını sağlayan köylüler, yüz binler halinde sokaklara çıkarak Bolivarcı Devrim'in dinamizmini sürdürüyorlar. Dolayısıyla maçın sonucunu Venezuelalı işçiler ve köylülerin mücadelesi belirleyecek.

C.MALATYA

Bolivarcı Devrim'in öncü ülkesi Venezuela'da "protestolar" artarak devam ediyor. Ekonomik krize karşı başlayan protestolar, öncesindeki siyasi krizle birleşerek süreklilik kazanmış durumda. Bu sürekliliği içerideki krizler kadar (kimi yerde ondan daha çok) "dış etkenler" de sağlamakta.

Ekonomi neden krizde?

Ekonomik krizin nedenlerinin başında petrol fiyatları geliyor. Venezuela'nın gelirinin yüzde 80'ine yakınının petrol gelirlerinin olmasından dolayı petrol fiyatlarının 30 dolara kadar gerilemesi ülke ekonomisini felç etmiş durumda. Halkın temel ihtiyaçları petrolden gelen gelirle karşılanmaktaydı.
Chavez döneminde petrole olan bu bağımlılık binden fazla özel işletmenin kamulaştırılmasıyla giderilmeye çalışıldı. Fakat üretimde gerçekleştirilen bu kamulaştırma, meta dolaşımını sağlayan dağıtıcıların özel sektörde kalmasından kaynaklı tam anlamıyla başarılı olamadı. Bu dağıtıcıların metaları saklayıp stokçuluk yapması sonucunda fiyatlar arttı ve enflasyon yüzde 800'lere vardı. Hükümet ise bunu alternatif dağıtım kanalları ve asgari ücrete yüzde 60 zam yaparak aşmaya çalışıyor fakat bunlar sınırlı derecede etki sağlıyor.
Ekonomik krizin bir diğer nedeni ise dış etkenler yani ambargo. Özellikle Chavez'in son döneminden başlayarak Maduro'nun dönemi boyunca özellikle ABD menşeli saldırılarla birlikte ekonomik ambargo artmış durumda. Temel ihtiyaç maddelerinin ithalatı engelleniyor ya da işbirliği içindeki özel şirketler aracılığıyla yapılmakta. Bu da meta fiyatlarının hızlı bir şekilde artarak yüksek enflasyonun oluşmasına yol açıyor. "Muhaliflerin" Deutsche Bank'a "Maduro hükümetiyle petrol satışları karşılığında yapılan altın işlemlerini durdurma" çağrısı yapması aradaki bağlantıyı gösteriyor. Dolayısıyla "kapitalist" virüsler, Venezuela ekonomisinde ölümcül yaralara neden oluyor.

"Muhalifler" iş başında

Bununla birlikte protestolar şiddetin dozu giderek yükselmekte ve ölü sayıları da artış gösteriyor. Ölü sayılarının kaynaklara göre farklı göstermesinin yanı sıra ölüm şekilleri konusunda da farklılar göze çarpmakta.
Ana akım medya demokrasi için mücadele eden "muhaliflerin", diktatörün milisleri tarafından öldürüldüğünü iddia ediyor. Fakat yerel kaynaklar ölenlerin bir kısmının paramiliter gruplar tarafından, bir kısmının da yağma sırasında "muhaliflerin" birbirlerini öldürmesinden dolayı olduğunu belirtiyorlar.
Nitekim Chavez döneminden itibaren başta köylü aktivistler olmak yüzlerce Chavez yanlısının paramiliterler tarafından öldürüldüğü göz önüne alındığında yerel kaynakların ana akım medyadan gerçeğe daha yakın olduğu görülüyor. Zaten "muhaliflerin" ölümlerin durması ve "diktatör"ün yıkılması için başta darbe çağrısı olmak üzere demokrasi kahramanlarına yapılan müdahale çağrısı tarihin tekerrür ettiğinin bir göstergesi.

Bolivarcı Devrim yol ayrımında

Bütün bunlarla birlikte Bolivarcı Devrim'in yol ayrımındaki yıllardır devam eden bekleyişi can alıcı noktaya gelmiş durumda. Sosyalizme geçişte gösterilen ikircikli ve ürkek tavırlar, devlet kapitalizminin ve sermayenin ekonomide egemen olmasını sağlamaya devam ediyor. Bu yüzden ekonomideki kapitalist virüslerle birlikte devlet kapitalizminin yarattığı "Boliburjuvazi" ölümcül yaralara neden oluyor.
Bu nedenle Bolivarcı Devrim ekonomide ya Boliburjuvazi'nin istediği yönünde ilerleyerek çürüme ya da sosyalist deneyimleri ve komünleri yaygınlaştırarak ilerlemeye devam etme seçeneklerinden birinde karar kılmak zorunda.
Bolivarcı Devrim, Latin Amerika'daki politikaları konusunda da yol ayrımında. 2000'li yılların kıtayı saran sol dalganın askeri darbeler, dış müdahaleler sonunda geriletilmesi sonucunda Venezuela ve Küba tecrit edilmeye çalışılıyor. Amerikan Devletleri Örgütü'nden (OAS) ayrılan Venezuela'nın, son dönemde sadece varlığını devam ettiren Latin Amerika için Bolivarcı Alternatif'i (ALBA) canlandırmak ya da tecride boyun eğmek arasında tercih yapması gerekiyor
Yol ayrımındaki devrimin "önderi" Maduro ise "iç savaş istemediğini" belirterek "muhaliflere" "Yeni Anayasa ve Kurucu Meclis" çağrısı yaptı. "Muhalifler" ise bu çağrıyı daha fazla sokağa çıkma çağrısıyla karşılamış durumda. Dolayısıyla "muhalifler maçı kazanana kadar oynamaya niyetlerini belirtirken Maduro ise maçı berabere bitirmenin yollarını aramaya devam ediyor. Fakat gerek fabrikaların kamulaştırılmasına öncülük eden işçiler gerekse komünlerin kurulmasını sağlayan köylüler, yüz binler halinde sokaklara çıkarak Bolivarcı Devrim'in dinamizmini sürdürüyorlar. Dolayısıyla maçın sonucunu Venezuelalı işçiler ve köylülerin mücadelesi belirleyecek.

Emekçiler "sosyalistlere" faturayı keserken, faşistler yükselişte

Fransa'da seçimler

Başkanlık döneminin sonunda Hollande modern Fransa'nın en az sevilen cumhurbaşkanı olmuştu, PS'nin 2017 başkan adayı Hamon ancak yerlerde sürünelebilmişti.

A. KAYSERİLİOĞLU

Fransa'nın yeni Cumhurbaşkanı seçim ikinci turunda oyların %66,1'ini kazanan eski finans kapital subayı Emanuel Macron olacak. 27 Nisan'da gerçekleşen ilk seçim raundunda, neoliberal Macron ve Front National'in sağcı-faşist Marine Le Pen ön sıralarda yer almıştı. Le Pen'in arkasında eski başkan Sarkozy'nin aşırı sağcı cumhuriyetçi LR'den Fillon, onun direkt arkasında ise sol-popülist ve eski Troçkist Mélenchon gelmişti. En son aday olarak şu an görevi biten Hollande'un sosyaldemokrat partisi PS'nin adayı Hàmon %6 civarında yerlerde süründü. Gelelim şimdi bu seçimlerin yorumuna ve taktik tartışmalarına.

PS'ye fatura kesiliyor

Hollande'un sözde sosyal-demokrat PS'i 2012'de büyük sözlerle iktidara gelmişti: "Benim gerçek düşmanımım ismi yok, partisi yok. Benim düşmanım seçilmiyor ama yine de hükmediyor. Bu düşman finans dünyası." Gel gör ki, başkanlık döneminin sonunda Hollande modern Fransa'nın en az sevilen cumhurbaşkanı olmuştu, PS'nin 2017 başkan adayı Hamon ancak yerlerde sürünelebilmişti.
Hollande ve onla beraber PS'nin popülaritesi neden bu kadar çok düştü diye sorarsanız, cevabı Sarkozy'nin aşırı sağ politikalarının derinleştirilmesinde bulursunuz. Neoliberal ve "özgür ticaretin" belirlediği bir küresel kapitalist rekabette ve özellikle Almanya'yla karşı yaşanan iktisadi mağlubiyet, kapitalist zeminde rekabeti sürdürmek istendiğinde bütün bunları dayadı ve dayamaya devam ediyor. Emekçiler ise PS'ye bunun için faturayı kesti.

Front National'in yükselişi

Front National'in ana desteği, KOBİ'ler ve bir veya öbür şekilde KOBİ'lerle veya gayrimenkul sahipliğiyle alakalı olan ve neo-liberal prensipleri iyice içselleştirmiş, "aşağıdan" korkan ve "yukarıya" doğru güzel gözlerle bakan emekçi orta sınıflardan ve prekaryanın spesifik bölüklerinden geliyor. Front National'e oy verenler, fazla kurallar, vergiler ve kamusal sosyal sistemlerin harcamalarından şikayet ediyor, ana prensip olarak "bireysel başarı/performans" odaklı sosyal yükselme, yoksulluktan kendi bireysel başarı dolayısıyla çıkabilmek yüzünden gurur v.b. klasik neo-liberal tavır ve inançları benimsiyor.

Sağlaşan orta

Ancak bu inançların çoğu o kadar da "aşırı sağ" değil, tersine –gayet de "orta", yani burjuvazinin farklı kamplarının bir veya öbür şekilde neo-liberal dönemle ortaklaştığı konsensüs! Peki bu "orta"nın neden ve nasıl "aşırı sağa" doğru kaydığını sorarsanız, modern burjuva tarihinde her yerde olduğu gibi Fransa'da da toplumsal kriz dönemlerinde bu toplumsal sınıf katmanlarında oluşan sınıf statülerini kaybetmekten kaynaklandığı aşikar. Bu koşullarda egemenlerin bazı bölümleri gelip de onlara "yana" ve "aşağıya" (mesela "Müslüman göçmenlere") tepişmesinin meşru, hatta "Fransız kimliğini korumak için" önerdiğinde, hop bu trenin üstüne zıplar. Zaten Sarkozy ve Hollande da Müslüman ve göçmen nefreti, OHAL, askerin içerde kullanılması v.b. gerici yöntemleri ve inançları pompalamıştı. Düzenin ta kendisi "aşırı sağı" meşrulaştırdı.

Düzen adamı Macron ve emekçi alternatifler

Menajerlerin gözdesi Macron kendisini yenilik olarak sahneleyen düzenin ta kendisiyken, Mélenchon emekçilerin öfkesini kanalize ediyor.

Bir finans kapital subayın aydınlanmanın en parlak ışığı, antifaşist cephenin kahraman lideri, düzeni devirip "bam başka, yep yeni" bir hava estirebilen kişilik olabileceğini, herhalde ancak 21. yy.ın başında çürümüş bir sol liberalizm ima edebilirdi. İşte bu kişilik en sonunda şu anki Fransız cumhurbaşkanı Emmanuel Macron'dur, sürekli devrim halinde kendisini pürüzsüz-kılçıksız derinleştiren düzenin adamı.
Macron'un danışmanlar vs. tayfasına baktığımızda, BNP Paribas, Credit Agricole ve bir sürü başka tekelci sermayedarların menajerleri ve yöneticileriyle dolup taştığını görüyoruz.

Neo-liberal bir program

Dolayısıyla Macron'un programı da hiç de "yep yeni" değil, tersine gayet tanıdık. Muazzam bütçe kesintiler ve kamusal istihdamda kesintiler dışında, Macron'un odağında klasik neo-liberal biçimde emek ve emeğin fiyatını düşürerek sermayenin kâr oranlarını yükseltmek var: emeklilik yaşı "esnekleştirilecek", 35-saatlik haftalık çalışma izni "esnekleştirilecek", işsizlere sosyal sistemlerin uyguladığı baskı muazzam bir şekilde yükseltilecek. Ek olarak iş verenlere destekler yükselecek.
Anlayacağınız, Macron, kendisini büyük bir yenilik olarak sunan düzenin da kendisi.

Halk tribünü Mélenchon

Düzenin bu has adamları ve kadınlarının neo-liberal ve faşizan biçimlerine karşın, soldan kendisini resmen halk tribünü olarak sahneleyen eski Troçkist Mélenchon geldi. Seçime gittiği program ise Mitterand'ın "radikal sosyalist" dönemi 1981-82 programından daha düşük bir seviyede olmakla beraber daha radikal unsurlar da barındırdı ve son senelerdeki yaygınlaşan "radikal sol sosyal-demokrasi" programlarına benzedi. Özetinde kapitalizmi aşmadan emekçilerin konumunu güçlendiren bir program.
Siyasi ajandasındaki en önemli noktalardan birisi ise, cumhurbaşkanlığı üzerine odaklanmış V. cumhuriyeti feshedip cumhurbaşkanının sadece göstermelik bir fonksiyonun olduğu ve seçmenin oylarının güçlendirildiği, seçilenlerin geri çağırabilindiği VI. bir cumhuriyeti inşa etmek.

Popülizmin sınırları

Mélenchon'un sıkıntıları net: sunduğu perspektif, emekçilerin sermaye ve sisteme karşıt öfkelerini kanalize edebilen ve onlara daha iyi bir yaşam vaat edebilen, ancak onun ötesine geçemeyen bir perspektif. Öbür yandan ise "hareketçilik" biçiminde örgütlenmesi, karşı çıktığı V. Fransız Cumhuriyetinin cumhurbaşkanlık sisteminin anti-demokratik zaaflarının zirvesini ifade ediyor: hiç kimse tarafından hiç bir şekilde kontrol edilemeyen bir lider, arada bir liderin kendisi tarafından sunulan alternatifler arasında seçen bir kitle tarafından desteğini alacak. Mutlaklaştırılan sol popülizm ancak lafda radikal kalmaya mahkumdur, gerçek bir stratejik perspektifi ve alternatif iktidar inşası olmadığı için, çatlamaya mecburdur.

Militan emekçi cephesinin mecburiyeti!

Bütün bunları bilerek ve bağımsız kalarak Mélenchon'u birinci turda desteklemek doğru karardı. Çünkü Mélenchon'a giden oylarda emekçilerin bütün şu an kabul edilmiş sistem içi alternatiflere karşıt öfkeleri, bazı doğru dolaysız talepler ve son senelerin direniş dinamiklerinin enerjisi ile gerçek bir emekçi cephesinin oluşumunun nüvelerini oluşturarak birleşti. Şimdi asıl olay başlıyor: militan emekçi cepheyi hem neo-liberalizm hem de neo-liberalizmin faşist yüzüne karşı savaşabilecek bir şekil içinde örmek.

Almanya'nın "Alamancılar" sorunu

Almanya'daki "Alamancıların" EVET oyu vermeleri tartışmaları, Alman-Türk tekelci burjuvazinin işbirliğini bir sis perdesi gibi gizliyor

M.ÇAKIR

Türkiye'deki şaibeli ve hukuksuz anayasa referandumunda F. Almanya'da yaşayan Türkiyeli göçmenlerin "Evet" oyu vermesi F. Alman kamuoyunda hararetli tartışmalara yol açıyor. Bilhassa sol-liberal kesimde, "nasıl olur da, Türkiye'de seçmenlerin yarısı hayır derken, Almanya'daki Türkler yüzde 63'le evet der?" sorusu soruluyor ve Türkiyeli göçmenlerin "entegrasyon" sürecinde nelerin yanlış gittiği tartışılıyor. Sağcı partiler ise "Hayır oyu verenleri vatandaşlıktan atalım" diyerek, Eylül 2017 F. Parlamento seçimlerine ırkçı yaklaşımları körüklemeye hazır olduklarını gösteriyorlar.

AKP Almanya devleti olmadan palazlanamazdı

Ancak hiç kimse, AKP rejiminin F. Alman tekelci burjuvazisinin ve devletinin doğrudan desteği olmadan böylesine palazlanamayacağını, F. Almanya'da on yıllardan beri devam eden kurumsal ayrımcılığın, ırkçı yasaların ve göçmen düşmanı politikaların Türkiyeli göçmenlerin izolasyona çekilmesine neden olduğunu, F. Alman devletinin Türk devletine sunduğu olanaklar sayesinde F. Almanya'da güçlü bir ağ oluşturarak, Türkiyeli göçmenleri rejimin politikalarına alet edebilecek derecede kullandığını söylemiyor –devrimcilerin ve komünistlerin haricinde elbette. F. Alman devletinin, Türkiye'deki egemenlerin Kürt düşmanı politikalarını bire bir kendi sınırlarında uyguladığı, işçi göçünün başladığı günlerden bu yana her iki devletin F. Almanya sınırları içerisinde polisiye ve istihbarat işbirliğinin emsalsiz olduğu "Alamancı" tartışmasını "sosyolojik çözüm arayışları"çerçevesinde sürdüren iyi niyetli liberaller tarafından dahi sorgulanmıyor.

Alman tekelleri ve silah üreticileri

Aynı şekilde, kimi solcunun da desteklediği "AB görüşmeleri askıya alınsın" taleplerinin asıl işbirliğini ve sorunları gizleyen sis bombaları olduğunu tematize eden de pek yok. Bilhassa F. Alman silah tekellerinin Türkiye askerî-sınaî kompleksini palazlandırarak, hem Türkiye'deki üretim sayesinde F. Almanya'nın »Silah İhracatı Yönetmeliğinin« kısıtlamalarını aşması, hem de Türkiye'nin ihracatı üzerinden kâr yaptığı ve F. Alman emperyalizminin Türkiye'ye yaşamsal stratejik önem atfettiği, Türkiyeli göçmenlerin kitlesel olarak AKP taraftarı olmasını skandalize eden kesimlerin gündeminde yer almıyor.

İki tarafın egemenleri için yararlı ötekileştirilmişler: "Alamancılar"

Böylelikle hem F. Alman emperyalizminin, hem de işbirlikçisi AKP rejiminin söylemlerinin ve politikalarının yeniden üretilmesine katkı sağlanıyor. F. Almanya'daki hakim mülkiyet ve iktidar ilişkilerinin »meşruiyeti« ve sürdürülebilirliği, sadece burjuva demokrasinin için oyulmasını değil, aynı zamanda F. Alman işçi sınıfının ve toplumunun ırkçı ve milliyetçi yaklaşımlarla, refah şovenizmi ile bölünmüş kalmasını gerekli kılıyor. "Alamancıların" F. Almanya'ya ait olmayan kütle olarak kalması, hem F. Alman, hem de Türkiye egemen sınıflarının işine geliyor. Yürütülen güncel tartışmalar tam istedikleri yönde ilerliyor. O nedenle Türkiye'deki gelişmelerden ve F. Almanya'ya etkilerinden memnun olmayanlara verebileceğimiz tek tavsiye şudur: Erdoğan'a karşı olan, Merkel'e de karşı olmalı, önce kendi ev ödevlerini yerine getirmelidir. Emperyalist stratejilere ve kapitalist sömürüye karşı sınıf savaşımını körüklemeden demokrasi korunamaz. Sorun "Alamancılar" değil, kapitalizmin bizzat kendisidir.

GENÇLİK

Gençlik geleceğine sahip çıkmak için kampüslerden vazgeçmiyor

"Hayır" kavşağında kampüsler

Referandum süreci boyunca yerellerde geniş kitlelere ulaşmayı başaran "Hayır" meclisleri bir alternatif olarak önümüzde duruyor. Halkın kendisini ifade edebileceği, sokakta sözünü birlikte söyleyebileceği alanları kampüslerde de yaratabiliriz.

Utku ŞAHİN

Referandum sonuçlarının açıklanmasının hemen ardından sokağa taşan hayır dalgası içerisindeki en büyük dinamiğin gençlik olduğunu görebiliyoruz. Gezi'de barikatların önlerinde olan gençliğin, yarattığı dinamizle ikinci bir Gezi direnişinin öncüsü olma ihtimali iktidarın daha fazla korkmasına ve saldırganlaşmasına neden oluyor. Savaşa karşı barış talep eden devrimci, demokrat hocalarımızın KHK'lar ile ihraç edilmesi, özgürlük alanlarının her geçen gün yok edilmeye çalışılması da bu saldırganlığın göstergelerini oluşturuyor.
Bu saldırganlığın yanı sıra referandum sürecinde Rektörlük, Polis ve AKP işbirliği ile kampüslerde, katılımın zorunlu hale getirildiği "Paneller" ile "Evet" propagandaları yapıldı. Tüm bu çalışmalara karşı, siyaset yapma imkanları oldukça kısıtlı olan üniversite gençliği "Hayır" çığlığını daha fazla yükseltti. Ve referandum sonuçları da gösterdi ki üniversite gençliğinin ezici çoğunluğu, inşa edilmek istenen rejime "Hayır" dedi.

Peki şimdi ne yapmalı?

Referandum sonuçlarına itiraz edilen Yüksek Seçim Kurulu (YSK) gibi kurumlar, ülke içinde ve dünya genelinde sistem içi güçlerin kontrolü altında. Hal böyleyken referandum sonuçlarına mevcut rejimin kontrolü altında bulunan yargı makamlarına itiraz ederek "Hayır" çıkmasını sağlamaya çalışmanın gerçek hayatta bir karşılığı yok.

Tüm öznelerin katılımıyla, kampüslerde özgür örgütlenmeleri kurabiliriz.

Referandum süreci boyunca yerellerde geniş kitlelere ulaşmayı başaran "Hayır" meclisleri bir alternatif olarak önümüzde duruyor. Halkın kendisini ifade edebileceği, sokakta sözünü birlikte söyleyebileceği alanları kampüslerde de yaratabiliriz.
En geniş öğrenci kitlesine ulaşabilecek, akademisyenler ve çalışanlar gibi üniversitenin tüm öznelerinin dahil olabileceği özgür alanlar oluşturup, alışılmış modellerin dışında farklı ve yaratıcı örgütlenme araçları ile yeni mücadele yöntemleri geliştirebiliriz.
Kapitalizmin dokunmadığı, zarar vermediği neredeyse hiç bir alan kalmadı. Kent ve ekolojik yaşama yönelik saldırılar, kadın ve LGBTİ'lerin yaşam güvencelerinin dahi olmayışı, artan iş cinayetleri ve mezhepçilik, gençliğin ekonomik sorunları, özgürlük alanlarının yok edilmesi ve geleceksizlik kaygısı... Tüm bu sorun alanlarında odaklanıp geçmiş mücadele deneyimleri ile dağınık gidişatı derli toplu bir mücadele çizgisine getirmeliyiz.

Demokratik, özgür halk üniversitelerini kuralım!

Sistem içi güçlerden beklentisi olmayan, doğrudan kendi özgürlükçü ve demokratik talepleri ile hareket eden direnç noktaları oluşmalı. Tıpkı mahalle ve ilçelerde olduğu gibi, kampüslerde de üniversiteli gençliğin özgücüne dayalı meclisler oluşturabiliriz. Gençliğin taleplerini dile getiren, bu talepler için mücadele eden ve kendi program önerileri ile hedeflediği sisteme adım adım ilerleyen demokratik halk üniversitelerini beraber inşa edelim.

Yaşamına ve emeğine sahip çıkan liseli gençlik olarak 1 Mayıs alanlarında uğrunda mücadele ettiğimiz taleplerimizi ortaya koyduk.

1 Mayıs bizim günümüz!

Günümüz gençliği var olduğu her alanı enerjisi ve dinamizmi ile büyüten , ileriye taşıyan ve böylece hesap sorma sağlayacak gücü oluşturmaktadır. Gezi direnişi ile birlikte bu gücünü arkasına alan gençlik, örgütlenme alanını okullara taşıdı.

Özcan AVCI

Artı değerin daha yoğun olduğu çocuk işçilik kapitalizmin direk hedef tahtasındadır. Bu yüzden daha fazla kar hırsı nedeniyle her gün çocuk işçiler katledilmektedir.
Çocuk işçiliğin bir diğer adı olan «staj" ile liselilerin en temel hakkı olan eğitim hakkı da ellerinden alınmaktadır. Bununla birlikte AKP'nin eğitim sistemini neoliberal politikalar doğrultusunda inşa etmesi eğitimin piyasalaşmasına neden olmaktadır. Dershanelerin sayısının son on dört yılda iki kat artması, hükümetin asıl amacının eğitimi özelleştirip sermayenin birikim alanına çevirmek olduğunu göstermektedir. Hayatımızın ve emeğimizin her hücresine sahip olmayı amaçlayan sermayeye karşı 1 Mayıs bizim de birlik, dayanışma, mücadele ve hesap sorma günümüz olmaktadır. Özgecan Aslan'ın katillerinden, Berkin Elvan'ın katillerinden, Soma'nın katillerinden, her geçen yıl artan karne dönemi intiharlarının faillerinden hesap sorma günüdür.

Alternatif eğitimi 1 Mayıs ile örüyoruz

Günümüz gençliği var olduğu her alanı enerjisi ve dinamizmi ile büyüten, ileriye taşıyan ve böylece hesap sorma sağlayacak gücü oluşturmaktadır.
Gezi direnişi ile birlikte bu gücünü arkasına alan gençlik, örgütlenme alanını okullara taşıdı. Okullarda komite komite örgütlenen gençlik, örgütlülüğünü sokaklara, 1 Mayıs alanlarına taşıyarak gücünü somut bir şekilde ortaya koydu.
Bütün bunlarla birlikte gençlik, 1 Mayıs'ta hayattan kopuk olmayan, hayat ile iç içe olan bir eğitim istediği için yürüdü.
Kapitalizmin çıkmazlarından biri olan doğa-insan çelişkisine karşı, doğa ile bütünleşik bir eğitim için yürüdü.
Cezaevlerine benzetilen okulla sınırlandırılmayan özgürlükçü bir eğitim için yürüdü. Meslek liselerinde stajın kalkması, meslek liselerinin ucuz emek gücü cenneti olmaması için yürüdü. Sadece kalifiye bir işçi olarak yetiştirilmemek için yürüdü.
Okul komitelerinin idarede söz hakkına sahip olması için yürüdü. Ve gençlik bu isteklerini gerçekleştirmek için emeğin, özgürlüğün saflarında yürüdü ve yürümeye devam ediyor.

Liseli gençliğin 1 Mayıs'ı

Yaşamına ve emeğine sahip çıkan liseli gençlik olarak 1 Mayıs alanlarında uğrunda mücadele ettiğimiz taleplerimizi ortaya koyduk.
Meslek liselerinde staj sömürüsüne, eğitimde işçi kıyımına, liseli kadınların ötekileştirilmesine, eğitimin metalaşmasına, eğitimin piyasalaştırılmasına, okullarımızdaki militarizme, eğitimde neoliberal politikalara, eğitim hakkının gasbına, liselerde zorunlu din dersi dayatmasına ve tek tipçi, ezberci, bilimsellikten uzak, köhne eğitim sistemine karşı; eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitimi kendi ellerimiz ve kuşandığımız emeğimiz ile inşa etmek için alanlardaydık ve alanlarda olmaya devam edeceğiz.

Bitmeyen sınavlar ve geleceksizlik

Kamuda iş bulma umuduyla hayatını sınava endeksleyen gençlik, hayatının birkaç yılını KPSS...vb. sınavlarla yatıp kalkarak geçiriyor.

Hatice GÖZ

Son 10 yılda eğitim sisteminin geldiği yeri görmek istiyorsak 6 yaşını doldurduğu andan itibaren sınavlara girmeye başlayıp, 26 yaşında hala sınavlarla boğuşan gençliğe bakmamız yeterli olacaktır.
Neoliberal politikaları ile eğitimi rant alanı haline getiren iktidar; açılışını yaptığı her üniversitede 'eğitime milyarlarca lira harcadık' naraları atsa da gerçekler açık. Bu politikalarla sayıları yüzleri aşan özel üniversiteler artık her yerdedir.
İktidar oy peşinde koşarken, parası olan herkesin küçük bir bina ve profesörlük unvanı taşıyan biri bulması kaydıyla üniversite açmasına izin veriyor. Bu yolla sayısız fakülte inşa ediliyor ve bu fakülteler binlerce lira para döken geleceğin potansiyel işsizlerle dolduruluyor.
Nitekim sonunda mezun olup iş isteyen gençlere bakandan cevap gecikmiyor: 'Biz mi size üniversite okuyun dedik? Okumasaydınız!'.

Tek seçenek: Kapağı "Devlet"e atmak

Fakültelerde nitelik böyle iken üniversiteye binbir hayal ve istekle gelen öğrenciler, işsizlik oranının yüzde 20'lerde olmasından dolayı tek seçenek olarak KPSS'yi (Kamu Personeli Seçme ve Yerleştirme Sınavı) görmeye başlıyorlar. Kamuda iş bulma umuduyla tüm hayatını buraya endeksleyen gençlik, hayatının birkaç yılını bu ve benzeri sınavlarla yatıp kalkarak geçiriyor. Onca yıl okuyup diploma almak yetmiyor. İşe girebilmek için seni tekrar sınava sokan iktidarın buna açıklaması ise: 'Nitelikli elemanları yerleştirmek için sınava tabi tutuyoruz' oluyor.
Niceliği şişirip bu yolla oy toplayıp, sonra da nitelikli olanı alacağız diyen iktidarın bunu burada sorgulaması ise elbette tesadüfi değil.
Hızla büyüme hırsıyla ilerlerken geleceğini hiçe saydığı genç işsizler ordusuna çarpacağının farkında. Dünyanın neredeyse hiçbir yerinde olmayan bu tip bir sınavı ortaya atmaları da bu nedenle tesadüfi değil.

Paran varsa sınava girebilir, tanıdığın varsa mülakatı geçebilirsin

Zaten dört yıllık üniversite hayatını geri ödemeli kredilerle zar zor tamamlamış diplomalı gençler için KPSS'ye girmek de tabi ki ücretsiz değil. 2017 yılında 420 TL'ye ulaşan sınav ücretleri giderek de artıyor (Sınav ücretleri 2010 yılında 95 TL, 2013 yılında 160 TL, 2015 yılında ise 200 TL idi).
Öte yandan KPSS'ye girmek zorunda olan gence sahip, asgari ücretle geçinen bir aile için; bu ücretin üçte birine tekabül eden sınav ücretini vermek demek o ay aç kalmak demek oluyor. Halk bunları yaşarken, sadece KPSS, ALES ve diğer sınavlarla devletin kasasına her yıl milyarlarca lira para girmiş oluyor.
Sonuç olarak ucuz iş gücünü oluşturmak adına niteliksiz mezun edilen, dershanelere tonlarca para harcayan, girdiği sınavda alan dışı pek çok soruyu çözmeye mecbur bırakılan ve en nihayetinde iyi bir puan almayı başarıp ayriyeten herkesin bir "dayı"sının olduğu kurumlardaki mülakatı geçerek atanabilen genç; dershane ve kredi borçlarını ödemeye başlayabilir!
İşsizlerin öfkesini soğutmak için oluşturulan bu sınavlar aslında sistemin olan sorunu sanki sınava giren gencin zekasıymış gibi gösteriyor. Ancak bizler biliyoruz; işsiz olduğu, atanamadığı için intihar eden gençlerin de öfkesini taşıyoruz. Geleceğimizi sınavlara emanet etmeyeceğiz!

Kadınların "Hayır'ı" biter mi sandın?

Kadınlar için "hayır" hayatidir

Kadınların "Hayır'ı"; Gezi Parkı'ndan geliyor. Meydanları zapt eden, barikatlar kuran "küfürle değil inatla diren" diyen kadınlardan; Kırmızılı Kadından, Sapanlı Teyzeden geliyor.

Hatice GÖZ

Türkiye' de kadın hareketi, uzun bir süredir sokağın nabzını tutan, muhalefete sözcülük yapan konumda. Erdoğan rejiminin iktidarı boyunca pek çok tecrübe kazanan kadınlar; bu iktidarın erkekliğinin de kendi gücünün de farkında. Feminist bir politikayla, erkek iktidarın tüm alanlarını yıkma hedefiyle hareket eden kadınlar; artık Türkiye' de güncel siyasetle paralel bir dil kuruyor.
'Şimdi bu yüzden sokağa çıkmanın kadın kurtuluş mücadelesiyle ne ilgisi var' zamanlarından geçmiş; oldukça politikleşmiş, mücadelenin siyasi iktidarla arasındaki ilişkiyi gören ve kararlı bir kadın profili oluşuyor.
Özellikle 15 Temmuz sonrası her üç ayda bir devam kararı alınan OHAL koşulları, gece yarıları gelen KHK'lar ve sertleşen politik atmosferdeki baskılar ve durmadan patlayan bombalarla iyice boşalan sokaklar, hiç olmadığı kadar kadınların.
Geçen 8 Mart'ta, İstiklal Caddesi'nde patlayan bombalara inat sokakları dolduran kadınlar; bir yıl sonra, çok daha sert ve sisli bir politik atmosferde elli bin kişi yürüyerek tüm muhalefete umut oldu. Elbette bu durumu, kadın hareketinin gelişimine ve artan baskıya karşı yükselen örgütlenmeye bağlayarak değerlendirmek gerekir.
Kadınlar güçleniyor; sesleri yükseliyor, söylemleri artıyor. Bu, iyi. Ancak bir de iktidar tarafından durup bakmak gerek. Erdoğan'ın koltuğundan bakınca oldukça rahatsız edici bir hava estirdiğimiz aşikâr. Birilerini fena halde korkutuyoruz anlaşılan. Birkaç kadının sözünden binlerin çığlığına dönüşen bir hareket, hangi iktidarın huzurunu kaçırmaz ki?

Neye "Hayır" dediğimizin farkındayız

15 Temmuz sonrası sıkışan Erdoğan bu sıkışıklıktan kurtulmak için attığı her adımda daha kompleks ve gergin bir ortama sürükleniyor. Kendi elleriyle bataklığı derinleştiren Erdoğan kendisine soluk verecek tek yolun ona başkanlığın kapılarını açacak olan anayasa değişikliği referandumu olduğunun farkındaydı. Bu farkındalık aylardır durmadan yükselterek işlettiği korku politikası ile birleşince ortaya: OHAL altında, usulsüzlüklerle dolu ve başından sonuna gayrimeşru bir referandum çıktı.
Direk sonuca odaklanmak yerine süreci hatırlamak gerek. Bazen gündemin ve bizim dışımızda gelişen/ geliştirilen yapay gündemlere kapılıp sürecin örgütlenme aşamasındaki enerjiyi yitirebiliyoruz.
Neden "Evet" dediğini 'çünkü hayır değil' şeklinde ifade eden "Evet"çilere karşı kadınların "Hayır'ı" oldukça ciddi, anlamlı, politik ve hayati.
On iki yıldır AKP iktidarının kadın bedeni ve emeği üzerinde uygulamaya çalıştığı pek çok yasa tasarısı, kanun ve reflekse karşı; durmaksızın mücadele eden kadınlar neden "Hayır" dediklerini çok iyi biliyorlar. Çünkü kadınların "Hayır'ı" çok gerilerden geliyor. Oldukça yüklü ve gerekli…
Kadınların "Hayır'ı"; Kürtaj Yasası'ndan geliyor. Bedenimiz üzerinde her türlü sözü söyleyip her kararı verebileceğini sanan iktidara karşı sokaklara dökülüp "benim bedenim benim kararım" diyen kadınlardan geliyor.
Kadınların "Hayır'ı"; Gezi Parkı'ndan geliyor. Meydanları zapt eden, barikatlar kuran "küfürle değil inatla diren" diyen kadınlardan; Kırmızılı Kadından, Sapanlı Teyzeden geliyor.

"Hayır" bir özsavunmadır

Kadınların "Hayır'ı"; tecavüz yasasından geliyor. Özgecan'dan, Dilay'dan, Cansu'dan geliyor. Yılda üç yüz kadının attığı son çığlıktan ve sokakta yürüyemeyen kadınların korkusundan geliyor.
Kadınların "Hayır'ı"; Çilem' den geliyor. Erkek egemenliğine, yok sayılmaya, dövülmeye ve son olarak ölüme "Hayır" diyenlerden, öz savunmasını cesurca gerçekleştiren kadınlardan geliyor. Nevin Yıldırım'dan geliyor.

Kazanan, "Hayır"ın ördüğü direniştir

Tek adamlığa "Hayır" demek için bunca sebebi olan kadınlar, "Hayır'ı" sokakta örgütleyen en dinamik politik özne oldu. Mahalle mahalle dolaşıp görünmeyen emeği, ev içi şiddeti, baskıyı ve erkek egemenliği anlatan kadınlar "Hayır" örgütlenmesinin lokomotifi rolündeydi.
Tıpkı uzun süredir muhalefetin sözcülüğünü yaptığı gibi "Hayır'ın" da sesini tüm gücüyle yükseltti.
Kadınlar için kazanan işte buydu: Neşeyle ve inatla örülmüş, hayati bir anlam taşıyan "Hayır". Dağı taşı "Evet" ile donatıp bunlara rağmen her türlü hileye başvurarak sandıktan "Evet" çıkaran Erdoğan'ın; yükselen kadın hareketinden korkmasının ve sokaktaki neşeli ve direnen kadın profilinden nefret eder gibi onlara saldırmasının böyle bir anlamı var.
Sandık matematiğinden öteyi hedefleyen "Hayır" için gerçek sonuç, referandum gecesinden beri sokakları boş bırakmayanlardır. Kadınlar için esas kazanım sokaklarda tencere tava çalan ve "kadınların "Hayır'ı" biter mi sandın" diyebilenlerindir. Kazanan "Hayır" için direnenler, oyuna sahip çıkanlardır. Oldukça ağır, güçlü, neşeli, sokağı kullanan bir "Hayır"; argümansız, zıttı üzerinden şekillenen, açlıkla terbiye eden ve savunucuları tarafından nedeni anlaşılmayan içi boş bir "Evet"den kat ve kat daha güçlüdür.

Mücadelemizde ısrarcıyız

Türkiye'de kadınlar, yükselen faşizme karşı örgütledikleri "Hayır'ın" ne anlama geldiğinin farkında. Sonucu sandığı sıkıştırmayacak kadar da kendinden emin ve mücadele etmeye kararlı.
15 Temmuz gecesi sokaklarda gövde gösterisi yapanların, Ensar'cıların, "madam gibi değil adam gibi" diyenlerin, mırıldanmayı tavsiye edenlerin "Evet'ine" kanmayacak kadar gözü açık artık kadınların.
Şimdi yapılması gereken "nasılsa "Evet" çıktı" diyerek dizleri dövmek değil. Yapılması gereken tıpkı "Hayır'ı" buralara getirdiğimiz gibi daha sağlam bir zemine oturtup onun üzerinden direnişi yükseltmek.

Umudumuzu diri tutuyoruz

Kadınlar için "Hayır'ın" anlamı, esas şimdi kendini gösterecek. Tek adamlık yokken elinden geleni ardına koymayan erkek iktidarın; bundan sonra da en çok saldıracağı toplam kadınlar olacaktır. Öfkeyi dindirmeden ama bilinci de yükselterek acıyı unutmadan ama umudu da diri tutarak devam etmeli yola. Direnişin çamaşırlarını serdik balkona. Yağmur da bir anda bastırmıyor; göstere göstere geliyor. O halde ne duruyoruz? Haydi kadınlar; kirpiğimizi yere düşürmediğimiz gibi "Hayır'ımızı" da düşürmeyelim!

"Bir eksik olmayacağız" Arjantin kadın cinayetlerine karşı ayakta...

Enternasyonal feminizme doğru

Kendine güvenen, ayakları yere basan ve eskisine nazaran daha sağlam duran bir feminizmle, kadınlar, var olan rejimlere karşı durmak ve parçalamak için hazırlanıyor.

Buket KARAÇAYLI

Öncülüğünü, geçtiğimiz on yılın en güçlü toplumsal muhalefetini oluşturan Arjantinli kadınların yaptığı, 8 Mart'ta 55 ülkeden kadınlar ve LGBTİ+'lar Uluslararası Kadın Grev'indeydi.
Emeğimizin güvencesizleştirilmesine, "önce annelik" denerek iş gücünden dışlanmamıza, ev ve bakım emeğimizin görünmez kılınmasına karşı;
LGBTİ kadınların yok sayıldığı, nefret söylemlerine maruz kaldığı politikalara karşı;
Meydanların, parkların, tüm yeşil alanların tahrip edilmesine karşı;
Orta Doğu halklarını, kadınlarını ve çocuklarını bombalama politikalarına karşı;
Mültecilere yönelik politikalara, düşmanlığa, müslüman ve göçmen kadınların alınıp satılan bir meta haline getirilmesine karşı;
Anti-heteroseksist, anti-kapitalist, anti-militarist, anti-emperyalist, sömürge ve neoliberalizm karşıtı 'ortak' ve farklı taleplerle; kadınlar, erkek şiddetine, patriyarkaya ve iktidarlara karşı, tüm dünyaya yayılan feminizm rüzgârlarını estirdi.
8 Mart günü, dünyanın dört bir yanında aynı anda yapılan, milyonlarca kadının katıldığı yürüyüşlerle enternasyonal bir feminizmin taşları döşenmeye başladı. Neden olmasın? Dünyada çapında yaşanan sorunların en çok ortaklaştığı konu kadın sorunları değil mi? O zaman en çok bir arada durabileceğimiz bir zemin kadın kurtuluş mücadelesi olamaz mı?

Kadın dayanışması sınırları aşıyor

Kadınlar bin bir çeşit mücadele yöntemleriyle, erkek egemen dünyayı yıkıp 'eşitliğin ve özgürlüğün' egemen olduğu bir dünya rejimini kurmak için, var olan tüm hetero-ataerki rejimlere karşı bir araya geliyor.
Suriye'de erkek şiddeti gören bir kadınla ABD'de şiddet gören bir kadın arasında hiç bir fark gözetmeksizin bu kadınların taleplerini ortaklaştırabileceğimiz bir enternayonaliteden bahsediyoruz. Dünyanın herhangi bir noktasında kadınları sınıflara, kastlara göre ayıran hiçbir sistemi kabul etmemeliyiz. Kadınların kurtuluşu ancak bu zeminde gerçek bir nitelik kazanabilir.
Trans, göçmen ve siyahi kadınlara yapılan nefret suçu, hepimize yapılan bir saldırıdır...
İktidarlardaki cinsiyetçi tek adam modelleri hepimizi tehdit etmektedir...
Tam tersinden de;
Polonyalı kadınların kürtaj yasalarına karşı yapıtığı direnişlerle hükümetlerin geri adım atması;
İranlı kadınların başörtüsü olmadan kamusal alanlarda olma mücadeleleri;
Bask ülkesi kitlesel feminist özsavunma eğitimleri ve meşaleleli korku kovalama eylemleri;
İtalya'da, Güney Kore'de, İrlanda'da militan üreme hakları protestoları;
Eşit ücret için başlatılan kadın grevleri gibi mücadeleler de sınırlarını aşan kadın dayanışmasının zaferi, feminist kadın hareketin referanslarıdır.

Faşizmin korkulu rüyası: Kadınlar

"Yaklaşmakta olan her neyse; 'biz' kadınlar ona hazırlanıyoruz..."
Savaşlara, katliamlara, kadın cinayetlerine, erkek-devlet şiddetine, erkek yargılara karşı; toplumsal muhalefetin sözcülüğünün üstlenen kadınlar tüm dünyada yükselişe geçen faşizmin korkulu rüyası oluyor. Kadın hareketleri iktidardakilerin koltuklarını sarsıyor.
Bundan sonra da kadınlar 'uslu' durmamaya, en gür sesleriyle sokaklara çıkıp haklarını 'söke söke' almaya niyetli. Kendine güvenen, ayakları yere basan ve eskisine nazaran daha sağlam duran bir feminizle, kadınlar, var olan rejimlere karşı durmak ve parçalamak için hazırlanıyor...
Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağı bir çağ başlıyor. Duyuyor musunuz, kadınların ayak seslerini? Yüzlerce yıllık bir bekleyişin ardından, sokakları, geceleri, meydanları zapt etmeye geliyorlar.

16 Nisan ardına sermaye ve iktidar doğaya daha sıkı saldırıyor.

Doğaya başkanlık darbesi

Hileli başkanlığın moral gücünü arkasına alan sermaye güçleri, doğaya karşı saldırılarını dört bir yandan hızlandırdılar.

Kenan DAĞAŞAN

Başkanlık hızlı başladı.
Başkanlık sisteminin bir "tek adam" rejimi olmadığını, onun açık bir sermaye diktatörlüğü olduğunu en iyi anlayanlar doğa savunucuları oldu.
Sermaye ve devlet şimdi daha sıkı bir ittifakla saldırıyor.
Henüz ortada bir başkan yok. Yeni anayasa da uygulanmıyor. Ama hileli başkanlığın moral gücünü arkasına alan sermaye güçleri, doğaya karşı saldırılarını dört bir yandan hızlandırdılar. Karadeniz'deki Loç Vadisinde daha önce yapımı durdurulan HES'ler yeniden gündeme gelirken, Çanakkale, Mersin, İskenderun, Adana, Trakya çok yoğun termik santral saldırısı altında.

Alakır'ın bitmeyen derdi

On yılı aşkın bir süredir süren mücadelede mahkeme yeni bir skandala imza attı.
Hatırlanacağı gibi, Alakır Nehri üzerinde inşa etmeyi planlanan Alakır 2 HES projesi için Antalya Valiliği Çevre ve Şehircilik İl Müdürlüğü'nce 'ÇED Gerekli Değildir' kararı verilmişti. 2010 yılında iptal davası açıldı.
Karacaören Doğa Kültür ve Turizm Derneği ile bölgede yaşayan Tuğba Pınar Günal ve çok sayıda doğaseverin Antalya Valiliği aleyhine açtığı davada, Antalya 2. İdare Mahkemesi, 'ÇED Gerekli Değildir' kararını iptal etti.
Karar şu anlama geliyor: İnşaat halindeki HES'in ÇED gerekliliği iptal ediliyor.
Alakır gibi benzersiz bir doğal alana ÇED raporu almadan HES yapılabilecek.

Sürmene yangını ve villalar

Ocak ayında meydana gelen yangında Sürmene Çamburnu bölgesindeki şüpheli orman yangınında yaklaşık 20 hektarlık alan yanmıştı. Hükümet bölgenin imara açılacağı iddialarını yalanlamıştı. Yanan bölgenin başka bir maksatla kullandırılmasının söz konusu olamayacağı söylenmiş, bölgenin en kısa sürede ağaçlandırılacağı söylenmişti.
Bölgeden gelen haberlere göre yanan alanda hâlihazırda devam eden 15 villa inşaatı var.
CHP Trabzon Milletvekili Haluk Pekşen'in aktardığına göre inşaatların üç ortağından biri Sürmene Belediye Başkanı.

Trakya'nın yeni belası: Kaya gazı

Trakya bölgesinde yaşayan tüm varlıklar yıllardır büyük tehdit altında. Ergene havzasındaki sermaye kuruluşlarının yarattığı büyük yıkımın ardından bölgede onlarca termik santral projesi hayata geçirilmeye başlandı.
Bu büyük saldırıların ardından Trakya'nın doğasına ve yaşamına bir darbe daha indirilmek isteniyor. Şimdi de kaya gazı çıkarma girişimlerine başlanıyor.
Kaya gazı temin etmenin doğa üzerindeki etkileri korkunç. Kaya gazı çıkarılırken, borularla yer küreye su enjekte ediliyor.
Bu suyun içine de çeşitli kirletici kimyasallar ilave ediliyor.
Hidrolik çatlatma sıvısı denilen bu sıvı, yerin altına enjekte edildiği oranda geri çekilmiyor.
Bir kısmı yerin altında kalan bu sıvı, yer altı ve yer üstü sularını kirletmeye başlıyor. Hidrolik çatlatma sıvısında kullanıldığı tespit edilen 2 bin 500 kimyasaldan, 650'den fazlasının kanserojen madde içeriyor.

Yaratıcılık ve özgürlük serüveni

Yaratıcılık bilindik söylemleri, bilindik düşünceleri tekrarlamak yerine yeni bir şey üretmektir. Özgürlük eylemi korkmadan, cesurca, henüz keşfedilmemiş olanı keşfetmek, henüz kavuşulmamış değerlere kavuşmaktır.

Kıvanç SÖYLEMEZ

Risk almak yeni alanları keşfetmek için şarttır. Gerçek yaratıcılık da bu yüzden cesaret gerektirir.
İnsan doğa ile ilişki kurarak üretir. Üretim ve yeniden üretim, insan topluluklarında sadece bireysel değil, aynı zamanda toplumsal bir şekilde gerçekleştiriliyor.
Doğa ile madde alışverişi yaparken insan, hem kendisini hem toplumu yeniden üretiyor.
İnsan içerisinde bulunduğu topluluğun kültürünü de sürekli yeniden üretiyor.
Üretim her zaman insanın içinde bulunduğu koşullar çerçevesinde gerçekleştiriliyor.
Bugünkü koşullar ise kapitalist üretim tarzı, sermaye hâkimiyetidir.

Sermaye hareketi

Sermaye hareketinin içsel dinamiği yayılmacılıktır.
Henüz girmediği alanlara girip, henüz metalaşmamış olan her şeyi metalaştırıp, kendi hâkimiyetini kurmaya çalışıyor. Sermaye düzeni sadece ekonomiyi değil, bütün toplumu ve bireyleri eti ve kemiğiyle kapsamaya doğru gidiyor.
Sermaye hegemonyası, devletin zor aygıtlarına ihtiyaç duysa da, her zaman doğrudan baskıcı davranmaz. Her şeyi ve herkesi kendi etki alanına çekip ve o alanda her şeyin ve herkesin "kendi rızasıyla" hareket etmesini sağlamaya çabalar.
Bilincimizi ve hayal gücümüzü işgal edip, başka bir düzen, başka bir dünya, başka bir düşüncenin, başka bir kültür, başka bir sanatın mümkün olmadığı anlayışına zorlar bizi.
Bu mekanizmaların, bilindik söylemlerin, eylemlerin ötesine geçmek yaratıcılıktır.
Sanatçıya ait değildir. Her türlü toplumsal alanda olabilir.
Yeni ufuklara ulaşmak, siyasetin, sanatın, her türlü toplumsal faaliyetin ütopik yanıdır.
Ütopya ulaşılmaz hedeflere yönelik değildir.
O, mevcut madde, mevcut düzenin sınırlarını aşan bir eğilimdir. Her yaratıcı eylem bir nevi ütopiktir.
"Dans eden bir yıldız doğurabilmek için insan içinde kaos taşımalıdır."
Nietzsche'nin bu sözü, yaratma süreci ve yaratıcılığı imgesel biçimde özetliyor.
Yaratma sürecinde yaratanın elinde çeşitli malzemeler (doğa, teknoloji, renkler, notlar, dil, tarih, toplumsal süreçler, sanat, vs.) vardır. Bu malzemeler yaratma eyleminin sınırlarını belirler. Aynı anda gerçekten yeni bir şey yaratan eylem bu sınırları zorlar, eldeki malzemeye yeni bir şey katar.
Örneğin, ressam renkler ve tekniğiyle yeni bir tarz; yeni bir görme biçimi yaratabilir belki.
Yazar, dil ile (kelimeler, gramer, ezgi, imgeler) ile ilgilenip henüz yaratılmamış kelimelerle, bir dil ezgisi inşa edip, yeni bir ufuk açabilir.
Yaratma sürecinde bireyin, kendisini tamamen kontrol etmediği hareketlere açması gerekiyor. Kaosa açık olmak, hatta kaosu davet etmek gerekiyor.
Yaratmak bu yüzden riskli, yanlış, hedeflenmeyen sonuçlara yol açabilir. Başarısızlık da bir olasılıktır. Ancak, risk almak yeni alanları keşfetmek için şarttır. Gerçek yaratıcılık da bu yüzden cesaret gerektirir.

Yaratmak ve özgürlük eylemi

Özgürlük bir olgu, bir şey, bir durum değildir; bitmeyen bir serüven, süreklileşmiş yaratıcı eylemdir. Birey yaratırken hem kendini hem kolektifi yaratıyor, var olan malzeme, sisteme yeni bir şey katıyor.
Yaratıcılık bilindik söylemleri, bilindik düşünceleri tekrarlamak yerine yeni bir şey üretmektir. Özgürlük eylemi korkmadan, cesurca, henüz keşfedilmemiş olanı keşfetmek, henüz kavuşulmamış değerlere kavuşmaktır.
Hayal gücü, cesaret ve serüvenciliktir... Bilincimizde sürekli yeni alanlar açmak, kendimiz ve toplumda yeni ufuklara ulaşmak, kısaca kendimizi ve toplumu daha özgür bir şekilde yaratmaktır.
Dönemin ihtiyacı da budur.

Hayal gücü, cesaret ve serüvencilik için yaratma cesareti.

"Direnişin Renkleri" a-normallik sınırlarını aşındırıyor!

Çelişkinin sistem içerisinde çözülemeyecek olduğu fark edilmeli. Verilmiş sözde hakların direk patriyarkal, heteroseksit ve ataerkil bilinç ile döşendiği unutulmamalıdır.

Melikşah GÖHER

A-normali bozarak, tekliği yararak, bedenimizi özgürleştirerek "ibneleşiyoruz." Direnişimiz ve renklerimiz ile vardık, varız, var olacağız!
Tarihsel dönemeçlerin birbirini takip ettiği güncel Türkiye koşulları içerisinde kendini var etmeye çalışan LGBTİ hareketi, temel mücadele alanı olan özne kimliği "Queer" fetişi içerisinde hapsederek gettolaştırmış ve süregelen mücadele alanlarını daraltarak sivil toplumlaşmıştır. Sivil toplumculuk ve "hak arama" kavramları LGBTİ tarihi içerisinde önemli bir zaaf haline gelerek birincil dereceden eşcinselliği kimlik bunalımına iterek soyutlamıştır.
Soyutlanma içerisinde eşcinsellik, tartışılan akademik bir kavramdan öteye geçememiş ve pratikte, sosyal yaşam içerisinde "sempatikleştirilmiştir." (örn: Bütün eşcinseller neden yakışıklı oluyor? vb.)

Peki neden?

Derin tarih ve analiz tartışmalarının "döne döne" yapıldığı bir toplumsallık içerisinde, tarihi yazılmış ama yazılma-mış gibi yapılan bir hareketin var olduğu dönemden bugüne yani 69' Stonewall isyanından bugüne 48 yıl geçti.
Süreç içerisinde mayalanan direniş doğalında kendi tarihini yazarken etrafında şekillenen küresel ölçekte politik gerçeklik içerisinde unutulmaya, siyasi perspektifin tesiri ve gücü altında neredeyse sönümlenmeye yüz tutmuştur.
Konjonktürel olarak 68 bağımsız kuşağının başlattığı özne kimlik mücadelesi kabuk değiştirerek sözde modernist ve reformist bir hale bürünmüş ve kimliğin ana politikasından uzaklaştırılmıştır.
Dönem içerisinde çığ gibi büyüyen sermaye hareketi belirli alanlarda LGBTİ mücadelesi içerisinde yeşermeye başlayarak direnişi içeriden çürüterek kimliksizleştirmiştir.
Kimlik pazarını oluşturarak ve eşcinselliği marjinalleştirerek topluma a-normal olarak pazarlamıştır. Bu pazarlama iktidar ile perçinlenerek normal oluşturulmuş tep-tip cinsel yönelim ve cinsiyet kalıpları paketlenerek vitrinlere asılmıştır. Alıcısının toplumsal erk olduğu dönem içerisinde eşcinsel olmak ölüm, tecavüz ve şiddet üçgeni içerisinde kaderleştirilmiş ve suçlusu ahlaksızlık, dinsizlik ve hastalık bahaneleri olmuştur.

Peki ya şimdi ne yapacağız?

Politik taban, kimliğin varoluş mücadelesindeki temelin inşasına olanak sağlamaktadır.
Kimliğin kendini keşfedip inşa ettiği süreci var eden ve destekleyen kolon, polize kimliğin kendisidir.
Direnişin küllerinden yeniden doğması için LGBTİ tabanındaki tüm kimlikler eski direnişleri tekrar hatırlayarak ve pratiğe geçirerek kabuğunu çatlatıp örgütlenerek yol almalı.
Çelişkinin sistem içerisinde çözülemeyecek olduğu fark edilmeli. Verilmiş sözde hakların direk patriyarkal, heteroseksit ve ataerkil bilinç ile döşendiği unutulmamalıdır. Ve yine Gezi'yi, Stonewall'u ve doksanları unutmadan, halkın ve sınıfın özneliğinden kaynak alarak anti-kapitalist bu alanı özgürleştirerek mücadeleyi taçlandırmak kimliğin doğalında gelişen en meşru zeminidir.

DEVRİMCİ KADRO

Protestoculuğu değil direnişçiliği, maceracılığı değil sorumlu devrimciliği var edelim.

"Kendine devrimcilik"

Lenin, Bolşevik kadroları tanımlarken "devrimcilik, bir adım önde olmaktır" der. Bu şiar, kitleden kopuk olmamayı ve kitle kuyruğuna da takılmamayı ifade eder. Öncülük adına "uçkunluk" ya da kitle bağı adına "kaçkınlık" devrimcinin eyleminden uzak olmalıdır.

H. ARIKUŞU

Devrimci kadro kişiliğini, kitle ilişkilerinde, ideolojisinde, örgütlenme tarzında, paradigmasında ve eyleminde oluşturur. Nasıl ki insanın toplumsallığı, üretim ve yeniden üretim (Engels) sürecinde oluşuyorsa; kişilikler de devrimci yaşamın her anında, yeniden üretilerek şekillenirler. Devrimci kişiliğin yapısını en derinlerden yüzeye doğru şöyle tariflemek mümkündür; buna teorik olandan pratik olana doğru bir tarif de diyebiliriz:

Nasıl yapısallaşır?

Devrimci kişilik, her şeyden önce ideolojiyle yapısallaşır. Bu ideoloji ise "Marksizm- Leninizim"dir. Emek-sermaye çelişkisinin yarattığı sınıf mücadelesinde, işçi sınıfının hakkını ve öncülüğünü savunmaktır. Bu bakış, bu keskinlik, kapitalist sistemin bütün kuşatmasına karşı devrimciliğimize en büyük temeli oluşturur. Değişen dünya ve toplum gerçekliğinde sınıfsal bakışı "keskin" olmayan ideolojilerde gerçekleşen sapmalar nedeniyle, koca koca örgütler ve devrimciler öğütülür ve tasfiye olur.

İkincisi paradigmasal duruştur, paradigmaya göre hareket etmektir. Paradigma, temel gidiş yolu, stratejidir. Dönemin, ekonomik ve politik gerçekliğinde sınıfsal çelişkileri doğru tahlil edip sisteme karşı devrimci dinamikleri doğru konumlandırmaktır. Türkiye'de gezi isyanıyla başlayan 7 Haziran seçimlerinde ve 16 Nisan referandumundaki "Hayır" tepkisinde cisimleşen toplumsal hareketler, paradigmasal duruşun ne kadar önemli olduğunu gösterdi.

Bu süreçte ortaya çıkan, işçi sınıfı ve anti-kapitalist dinamiklerin "Demokratik Cumhuriyet" talebi, ne yazık ki Türkiye Sol Sosyalist güçlerince bilince çıkarılamamıştır. Paradigmaya göre duruş kavranamadığı ölçüde de sosyalist siyasetler giderek gerilemekte ve çözülmektedirler.

Örgütlenme metodu

Üçüncüsü, örgütlenme metodudur. Örgütlenme metodu: Devrimciliğimizin özüdür. Devrimciliğin rengi ve kokusudur. "Her yiğidin bir yoğurt yiyişi vardır" derler. İşte örgütlenme metodu da, devrimci kişiliklerin özgün hareket tarzını açığa vurur.

Devrimci tarz, kitlelerle kurulan bağ ve eylemlerde şekillenir. Devrimci kişiliklerin kitle ile iletişimi içinde devrimci tarz cisimleşir.

Bir adım önde olmak

Olaylar gelip geçer bize kalan ise kendi devrimci kişiliğimizdir. 16 Nisan referandumu ve 1 Mayıs devrimci kişiliklerin renklerini ayırmak için önemli bir turnusol kağıdı olmuştur.

Lenin, Bolşevik kadroları tanımlarken "devrimcilik, bir adım önde olmaktır" der. Bu şiar, kitleden kopuk olmamayı ve kitle kuyruğuna da takılmamayı ifade eder. Öncülük adına "uçkunluk" ya da kitle bağı adına "kaçkınlık" devrimcinin eyleminden uzak olmalıdır. Önemli olan öncü-kitle diyalektiğini devrimci tarzda ortaya koyabilmektir.

Devrimci kişiliklerimizde protestoculuğu değil direnişçiliği, maceracılığı değil sorumlu devrimciliği var ettikçe güçlü devrimci duruşlar sergileyebiliriz.

"Kendine devrimcilik" bizden uzak olsun. Devrimciliğimiz "kitlelerin bendinde" saf tutsun. *08.05.2017*

Liderlik ufkunu açığa çıkarmak

Güç, bir işi yapabilme, zorluklarla başa çıkabilme kabiliyetidir ve ancak engellerle mücadele içinde işlendikçe artar. Kendi gücünün sınırlarında gezinmeyen kişilikler, savaşı başından kaybeder.

Pelin KAHİLOĞULLARI

16 Nisan öncesinde varolan kaotik ortam ve iç içe geçmiş kriz dinamikleri, gayrimeşru referandum sonrasında oluşan meşruiyet krizi ile derinleşti.

Her türlü hile ve baskıya rağmen "Hayır'ın" enerjisini engelleyemeyen iktidar, YSK darbesiyle referandum sonucunu değiştirdi.

Hayır'ına sahip çıkan onbinler ise, günlerce sokaklarda referandum sonuçlarını tanımadığını dile getiren eylemlilikler yaptı.

8 Mart gece yürüyüşüyle yeniden açığa çıkan, 16 Nisan öncesi ve sonrası "Hayır" eylemlilikleri ve 1 Mayıs gösterileriyle devam eden toplumsal güçlerin hareket halindeki var oluşu sürüyor.

Bu hareketlenmenin öncülük boşluğu ve görevi ise, önümüzde duruyor. Öncülük, öncü kadroları talep ediyor.

Emek- yoğun çalışma tarzı

Emek-yoğun çalışma; kolay sonuç beklemeden, her ayrıntıyı hesaplayan, zihinsel, fiziksel ve ruhsal olarak tam bir yoğunlaşma halinde hareket edebilmektir. Bu hareket edişte fiziksel yorgunluk, en basit, başa çıkılması en kolay sorundur.

Görev ve sorumlulukların, her aşamada artması ve karmaşık sorunların çözümünü talep etmesi karşısında, müthiş bir gerginlik-kaygı hali ortaya çıkar ve devrimci kadroyu zorlar. Bu zorlanmayla başa çıkmanın yolu, sürekli yenilenen derinleşmiş bir bilince dayandığı oranda çözüm gücü olabilecek olan, uyanık ve tetikte olan bir ruh haline sahip olmaktır.

Devrimci kadro, oyun alanında değil savaş sahtında olduğunu bilen yerden, parmak uçlarına dek reflekslerinde hassasiyet kazanmak, sezme gücünü arttırmak ve sürekli çözüm gücü ve her an tetikte olmak mecburiyetindedir.

Kadrolar, ezilenlerin kurtuluşu, toplumun özgürleşmesi mücadelesinde "işçi-hamal" olmaktan şikayetlenmeden, her daim daha ağır yükün altına girmeyi ve daha fazlasını yapmayı hedefleyebilmelidir.

Güçlü duruş

Güç, bir işi yapabilme, zorluklarla başa çıkabilme kabiliyetidir ve ancak engellerle mücadele içinde işlendikçe artar. Kendi gücünün sınırlarında gezinmeyen kişilikler, savaşı başından kaybeder.

Devrimci kadrolar açısından, zayıf olma hali kabul edilemez.

Kadrolar, devrimci bir savaşçı-eylemci olduğunun farkında olarak, bilincini ve iradesini sürekli yeniden inşa eder.

Öncü, muhalif bir kişiliğin ötesine geçip ihtilalci-kopuşçu bir kişilik kazanır. Bunu yaptığı oranda da güçlenir.

Nesnel veya öznel yetmezlikler karşısında yakınmayan, kırılıp kıvrılmayan, yetmezlikleri aşmayı başka tarihe havale etmeyen kadrolar, kendi içinde-kişiliğinde güç odakları oluşturur. Güç odakları arttıkça devrimci kadroların, iç motivasyonu yükselir ve kendine güveni artar. İktidarı kurma perspektifinden doğru iddia sahibi olur. Kendine alan açar ve "görevin sahibi"olur.

Kendini adayışta sınırsızlık

"Kendini adama" kendinden vazgeçiş değil, yaşanılan kültür-çevre ve genelinde kapitalist sistem tarafından belirlenmiş "kendiliğinden var olma" durumundan kopma ve kendini hedeflenmiş-seçilmiş bir kimlikte ve daha üst seviyede yeniden inşadır

Öncü kadro olabilmenin koşulu, sistemin kısıtlamalarından kopuşmuş "sınırsız" bir bakışa ve yaşam anlayışına sahip olmaktır. Sistemle kurulu köprüler sürekli yıkılmalı, aynı zamanda kendini yeniden inşa süreklileştirilmelidir. Bu zorlu süreçte doğal olarak ortaya çıkan engeller ise, yıkma ve yeniden inşa sürecinin kaçınılmaz ögeleridir. Engeller aslında "fırsat" olarak görülmelidir. Çünkü, onlar aşıldıkça ya da aşılabildikleri oranda, sürecin ihtiyacı olan enerjiyi üreteceklerdir.

Toplumsallaşma

Sanıldığının tersine, engeller "engel" değil, bize eksikliklerimizi ve güçlenme potansiyellerimizi gösteren ve üstelik aşıldıkça güç-enerji üreten dinamolardır. Bizler aslında onlar sayesinde, onları aşabildikçe kendimizi yeniden inşa edebiliriz.

Yeter mi, hayır! Öncü kadro aynı zamanda muazzam bir "toplumsallaşma" konumuna yerleşebilmelidir. Stratejik ve taktik zeminlerde özgün ilişkilenme biçimlerini kavrayan ve bunları "doğru" uygulayarak kitlelerle sıkı bağlar kurabilen devrimci kadrolar, toplumsal etki alanı oluşturur, herkesin şaşkınlaştığı "kaos" ortamlarında öne çıkan tarihsel-stratejik kişilikler haline gelir ve "kurucu önderliğe" doğru yol alır.

Kurucu önderlik

"Kurucu önderlik" misyonunu hedefleyen kadrolar, bulunduğu ortamı şekillendirir, harekete geçirir.

Bu misyon, sadece kadronun kendi devrimci kişiliğiyle ve ortaya koyduğu devrimci duruşla belirlenmez. Devrimci kişiliğinin buluştuğu, kaynaştığı ve değer ürettiği toplumsal dinamiklere yaslanır, kendini oradan doğru var eder.

Ve toplumsal dinamiklerin sözcüsü olarak var olur.

1 MAYIS

1Mayıs'ta Demokratik Cumhuriyet şiarıyla alanlardaydık...

Yaşasın 1 Mayıs!

2017 1 Mayıs'ı, 16 Nisan'dan 1 Mayıs'a toplumsal dinamiklerin sokaklarda yeniden yeşeren isyanı ve talepleriyle yeni dönemin kapılarını araladı. Toplumsal Özgürlük Parti Girişimi (TÖPG) Hayır'ın isyanıyla 1 Mayıs alanlarını doldurdu.

İstanbul'da Hayır'ın isyanıyla 1 Mayıs'a

İstanbul'da 1 Mayıs, işçi sınıfının, devrimci demokrat halkçı güçlerin ve Hayır'ı için sokaklara akan kitlelerin taleplerini alanlara taşıdığı bir kitlesellik ve coşkuyla Bakırköy Halk Pazarı'nda gerçekleşti.
TÖPG "Yaşasın Demokratik Cumhuriyet" şiarıyla, tüm toplumsal özgürlük güçlerinin kendi sözünü, taleplerini 1 Mayıs alanına taşıdığı rengarenk bir kortejle yürüyüşe geçti.
TÖPG 1 Mayıs geçidinde Marx, Lenin, Engels ve Doktor Hikmet Kıvılcımlı posterleri ve "TÖPG: Diktatörlüğe Hayır! Demokratik Cumhuriyet" pankartı arkasında, Ekmek ve Onur "İşsizliğe, taşeron sistemine, kıdem tazminatının gaspına Hayır" şiarıyla işçilerin sözünü ve taleplerini meydanlara taşıdı.
Liseli Kıvılcım ve Özgürlükçü Gençlik, liselilerin ve gençlerin isyanını ve öfkesini 1 Mayıs coşkusuyla buluştururken, Serüven Kültür rengarenk korteji ile "Başka bir dünya mümkün" iddiasını 1 Mayıs alanında haykırdı.
Kadınların öz örgütü Mor Dayanışma ve genç kadınların kampüslerden taşan isyanının adresi Kampüs Cadıları kadınların görünmeyen emeğini yükselterek, mayalanan isyanın enerjisini sokakla buluşturdu.
Homofobiye ve nefrete inat LGBTİ'lerin söz ve eylemini 1 Mayıs'a taşıyan Direnişin Renkleri de kortejdeki yerini aldı.
İstanbul 1 Mayıs'ı 16 Nisan'dan 1 Mayıs'a toplumsal dinamiklerin sokaklarda yeniden yeşeren isyanı ve talepleriyle yeni dönemin kapılarını araladı.

TÖPG 1 Mayıs geçidinde "TÖPG: Diktatörlüğe Hayır! Demokratik Cumhuriyet" şiarıyla taleplerini alana taşıdı.

Hatay OHAL'e karşı alanlarda

1 Mayıs, Hatay'da Emek ve Demokrasi Güçlerinin "OHAL'e, KHK'lara, İhraçlara karşı Hayır diyenler buluşuyor" çağrısıyla gerçekleşti.
Halk Meclisleri pankartı arkasında oluşturduğumuz kortejde Toplumsal Özgürlük Parti Girişimi, Demokratik Cumhuriyet talebiyle alandaydı. Mor Dayanışma, "Emeğimiz Bedenimiz Özgürlüğümüz için Hayır", Özgürlükçü Gençlik-Kampüs Cadıları-Doğanın Çocukları-Anadolu Alevi Gençliği, "Hayır Daha Bitmedi", Liseli Kıvılcım, "Hayır'lı Bir Lise" pankartıyla yerini aldı.
Öte yandan, Hayır çalışması yürütürken tutuklanan Mithatcan Türetken yoldaşımızın cezaevinden yazdığı 1 Mayıs selamlama mektubu okundu.

Antalya'da 1 Mayıs

Antalya 1 Mayıs'ında Kampüs Cadıları "Kapitalizm ve Roller Yıkılacak, Emeğimiz, Bedenimiz Özgür Kalacak" şiarıyla yürüyüşe geçti.
Doğanın Çocukları da "Sömürüsüz, Talansız, Başka Bir Dünya Mümkün" şiarıyla 1 Mayıs yürüyüşündeki yerini aldı.

Ankara, Hayır'la 1 Mayıs alanlarında

Özgürlükçü Gençlik üyeleri ile Kampüs Cadıları, "Hayır bitmedi, daha yeni başlıyor" sloganlarıyla referandum sonuçlarının gayri meşru olduğunu dile getirirken, üniversitelerdeki baskı ve akademisyenlerin işten atılmalarına karşı sesini yükseltti.

Mersin'de 1 Mayıs coşkusu

Ekmek ve Onurcu işçiler, işsizliğe, taşerona ve kıdem tazminatının gaspına Hayır! dedi.

Mersin TÖPG olarak tüm alanlarımızla ve 1 Mayıs coşkusuyla alanlardaydık. Demokratik Cumhuriyet talebimizi dile getirdiğimiz yürüyüşte, genel olarak referandumda halkın iradesini çalan AKP-Saray rejimine karşı "Hayır bitmedi, daha yeni başlıyor" sloganları atıldı.
Emekçi Gençlik Derneği ile Ekmek ve Onur Gazetesi okuru işçilerin kortejinde işçiler kıdem tazminatı gaspına karşı seslerini yükseltirken, KHK'larla işinden olan kamu emekçilerinin işe iade ve güvenceli iş taleplerini dillendirdiler.
Kampüs Cadıları, Doğanın Çocukları, Liseli Kıvılcım, Serüven Kültür, Arap Alevi Gençlik Meclisi de alanlardaydı.

Adana, işçi sınıfının direniş ruhuyla 1 Mayıs'ta

Adana 1 Mayıs'ında TÖPG pankartı arkasında, Ekmek ve Onur Gazetesi, Mor Dayanışma, Kampüs Cadıları, Doğanın Çocukları, Liseli Kıvılcım, Arap Alevi Gençlik Meclisi ve Serüven Kültür de yerini aldı.
Alanlarda işçilerin sesini haykıran Ekmek ve Onurcu işçiler kıdem tazminatının fona devredilmesi, işsizlik, güvencesizlik, KHK'lar gündemli taleplerini dile getirdiler.
Kadınların öz örgütü Mor Dayanışma "Görünmeyen Emeğimiz için Hayır'lı İsyandayız" pankartı ile şiddete, taciz ve tecavüzlere karşı yürürken, referandumda çalınan iradelerine de sahip çıktılar.
Kampüs Cadıları korteji de yürüyüş boyunca en çok ilgi gören kortejlerden biriydi. Kampüs Cadıları yürüyüşe "Kadınların İsyanı Kampüslerden Taşıyor" pankartıyla katıldı.
Arap Alevi Gençlik Meclisi, 1 Mayıs alanında Arap Alevi halkının var olma mücadelesinin sesi oldu. Asimilasyonun yanı sıra Suriye savaşıyla birlikte yükseltilen mezhepçi nefrete de dikkat çekildi.
Serüven Kültür de "Umut ve Özgürlük İçin Serüvenciler Yollarda" pankartıyla alandaydı.
Liseli Kıvılcım kortejinde liseliler, sınav sistemi, staj sömürüsü, cinsiyetçi eğitim, polis baskısı gibi konulara dikkat çekti.
Doğanın Çocukları "Yaşanabilir Bir Gezegen İçin Doğanın Çocukları" yazılı pankartları, attıkları sloganlar ve taşıdıkları dövizlerle ekolojik yıkıma dikkat çektiler.

İzmir isyanı örgütlüyor!

İzmir TÖPG, Kampüs Cadıları, Liseli Kıvılcım, Doğanın Çocukları ve Direnişin Renkleri 1 Mayıs'ta toplanma yeri olan Gündoğdu meydanında kortejlerini oluşturdular.
Referandumdaki hukuksuzluğun vurgulandığı sloganların yanı sıra, KHK ve OHAL baskılarına karşı demokratik cumhuriyet talebi dillendirildi.

İsyan direniş özgürlük!

Samsun OHAL'de 1 Mayıs'ta eylemde

Samsun'da TÖPG ve Kampüs Cadıları'nın yanı sıra sendikal örgütlenme içerisine girdikleri için işten atılan A-101 işçilerinin kortejleriyle alanlardaydı. Demokratik Cumhuriyet talebimizin yanı sıra, seçim hilelerine, KHK ve OHAL baskılarına karşı sesimizi yükselttik.

toplumsal özgürlük
Sahibi ve Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Mert Can Hepgoncalı
Adres: Hüseyinağa Mah. İstiklal Cad. Balo Sok. No: 29/3 Beyoğlu
Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. Merkez Mah. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza, No: 11A/41 Yenibosna/Bahçelievler, İstanbul Tel: 0212 454 30 00